

DRÁKULA

BRAM STOKER

Drákula

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Bram Stoker

Drákula – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DRÁKULA

DRÁKULA

BRAM STOKER

FJ Fortuna
Libri

Original title: Dracula
Cover design © Daniela Antalovská, 2018
Cover Photos © Alexey Poprotsky/123RF, Geza Farkas/123RF, 2018
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2018
Translation © Tomáš Novotný, 2018

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Dagmar Pilařová.

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-754-6157-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-754-6191-9 (ePDF)
ISBN 978-80-754-6189-6 (ePUB)
ISBN 978-80-754-6190-2 (Mobi)

Kapitola 1

DENÍK JONATHANA HARKERA

3. května, Bistrica – Odjezd z Mnichova 1. května ve 20.35, příjezd do Vídně časně následujícího rána; měli jsme dorazit v 6.46, ale vlak měl hodinu zpoždění. Z toho, co jsem zahlédl z vlaku i z krátké procházky ulicemi, se Budapešť jeví jako úžasné město. Jelikož jsme však přijeli pozdě a měli jsme vyrazit co nejdříve, abychom časovou ztrátu pokud možno dohonili, bál jsem se zajít příliš daleko od nádraží.

Působilo to na mě dojmem, že opouštíme Západ a vjíždíme na Východ; po nejzápadnějším z nádherných mostů přes Dunaj, který je zde úctyhodně široký i hluboký, jsme se dostali do prostředí s nadvládou turecké tradice.

Vyjeli jsme ve velmi dobrém čase a po soumraku jsme dorazili do Klausenburgu (*dnes Kluž, pozn. překl.*), kde jsem přenocoval v hotelu Royale. K obědu či spíš k večeři jsem měl kuře připravené zvláštním způsobem na paprice, což bylo velice dobré, ale žízňivé jídlo, musím opatřit recept pro Minu. Ptal jsem se číšníka, který mi sdělil, že tomu říkají „Paprikahendl“ a že jde o národní pokrm, který dostanu v Karpatech všude.

Zjistil jsem, že se mi tady velmi hodí moje povrchní znalost němčiny, nevím, co bych si bez ní počal.

Když jsem měl v Londýně trochu času, chodíval jsem do Britského muzea studovat knihy a mapy týkající se Transylvánie. Říkal jsem si, že taková předběžná znalost země by nemusela být při jednání s tamním šlechticem k zahození.

Zjistil jsem, že jím zmiňovaná oblast se nachází v nejvýchodnějším koutě země, přímo na hranicích tří států, Transylvánie, Mol-

dávie a Bukoviny, uprostřed jedné z nejdivočejších a nejméně známých částí Evropy.

Nebyl jsem schopen sehnat nějakou mapu nebo spis s přesným umístěním Drákulova hradu, jelikož dosud neexistují žádné mapy této země podobné našim vlastním podrobným mapám. Zjistil jsem však, že město Bistrica, které hrabě Drákula zmiňoval v souvislosti s poštou, je poměrně známé místo. Vložím sem teď několik poznámek, protože mi pomohou osvěžit paměť, až budu o svém cestování vyprávět Mině.

Obyvatelstvo Transylvánie tvoří čtyři odlišné národnosti: na jihu Sasové a s nimi smíšení Valaši, kteří jsou potomky Dáků, na západě Maďari a na východě a severu Sikulové. Já jedu mezi Maďary, kteří se považují za následníky Attily a Hunů. Je to možné, protože když si v jedenáctém století tuto zemi podrobili, našli zde už usazené Huny.

Četl jsem, že veškeré známé pověry světa se shromažďují právě ve zdejší podkovovité oblasti Karpat, jako by se tady nacházel střed nějakého imaginačního víru. Je-li tomu tak, můj pobyt může být velice zajímavý. Musím se na to zeptat hraběte.

Přestože jsem měl dostatečně pohodlnou postel, nespal jsem dobře, zdály se mi totiž všelijaké podivné sny. Mohlo to být tím, že pod oknem mi celou noc vyl pes, nebo to zavinila ta paprika, vždyť jsem z karafy vypil všechnu vodu a pořád jsem měl žízeň. K ránu jsem usnul a probudilo mě nepřetržité klepání na dveře, právě z toho soudím, že jsem musel skutečně spát.

K snídani jsem měl další papriku, jakousi kaši z kukuřičné mouky, kterou nazývají „mamaliga“, a lilek nadívaný mletým masem, vynikající pokrm, jemuž se říká „impletata“, také na to musím získat recept.

Se snídání jsem si musel pospíšit, protože vlak odjížděl něco před osmou. Či spíš odjíždět měl, když jsem totiž v 7.30 přichvátal na nádraží, musel jsem přes hodinu sedět ve vagonu, než se dal do pohybu. Zdá se mi, že čím východněji jedete, tím jsou vlaky nepřesnější. Jak to asi musí vypadat v Číně?

Celý den jsme loudavě projížděli zemí plnou všelijakých krás. Občas jsme na vrcholcích strmých kopců zahlédli městečka nebo

hrady, jaké bývají k vidění ve starých mešních knihách, někde jsme míjeli řeky a potoky, které soudě podle širokých kamenitých břehů zjevně bývaly vystaveny značným povodním. Říční břehy může takhle obnažit jen spousta prudce proudící vody.

Na každé stanici postávaly hloučky, někdy i davy lidí v nejrůznějším oblečení. Někteří vyhlíželi stejně jako venkovani u nás doma nebo ti, které jsem vídal při projíždění Francií a Německem, měli krátké kazajky, kulaté klobouky a doma šité kalhoty. Jiní však byli velice barvití.

Ženy vypadaly docela hezky, pokud jste se k nim moc nepřiblížili, v pase však byly dost neforemné. Všechny měly nějaký typ dlouhých bílých rukávů a většina měla velké opasky ověšené spoustou jakýchsi třásní, které se třepotaly jako na baletním úboru, pod tím ovšem nosily spodní sukně.

Nejpodivnějšími postavami, které jsme spatřili, byli Slováci. Ti se svými velikými pasteveckými klobouky, pytlovitými špinavě bílými kalhotami, bílými lněnými košilemi a masivními, skoro stopu širokými koženými opasky hustě pobitými mosaznými cvoky vypadali divočěji než ostatní. Kalhoty měli zastrčené do vysokých holínek a nosili dlouhé černé vlasy a mohutné černé kníry. Jsou velice pitoreskní, ale nevypadají moc sympaticky. Na divadle by je okamžitě označili za nějakou orientální loupežnickou bandu. Nicméně mi bylo řečeno, že jsou naprosto neškodní a spíš si hledí svého.

Bylo už po setmění, když jsme dospěli do Bistrice, což je velice zajímavé starobylé město. Kvůli poloze prakticky na hranici – vždyť průsmyk Borgo odtud vede do Bukoviny – se vyznačuje značně bouřlivým životem, jehož známky samozřejmě nese. Před padesáti lety zde vypukla řada velkých požárů, které hned pětkrát způsobily příšernou spoušť. Počátkem sedmnáctého století zažilo město třítydenní obléhání a ztratilo třináct tisíc obyvatel, obětí samotné války a navíc hladomoru a nemocí.

Hrabě Drákula mě poslal do hostince Zlatá Koruna, který jsem shledal naprosto starosvětským. K mému velkému potěšení – chtěl jsem ze způsobů téhle země pochopitelně poznat co nejvíc.

Byl jsem zjevně očekáván, neboť jakmile jsem se přiblížil k vratům, střetl jsem se s bodře vyhlížející starší ženou v obvyklém oděvu venkovanů – bílých spodních šatech, které byly až necudně těsné, s dlouhou dvojitou zástěrou z barevné látky vpředu i vzadu.

Když jsem přišel blíž, uklonila se a pravila: „Pan Angličan?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Jonathan Harker.“

Usmála se a dala nějaký pokyn staršímu muži v bílé košili bez kabátu, který ji doprovázel.

Odešel, ale hned se vrátil s dopisem:

Příteli,

vítejte v Karpatech. Dychtivě Vás očekávám. Dobře se dnes vyspěte. Zítřka ve tři odjíždí z Bukoviny dostavník, je v něm pro vás zadané místo. V průsmyku Borgo Vás bude čekat můj kočár a doveze Vás ke mně. Věřím, že cestu z Londýna jste měl příjemnou a že si pobyt v mé nádherné zemi užijete.

Váš přítel Drákula

4. května – Zjistil jsem, že hostinský dostal od hraběte písemný pokyn, aby mi v dostavníku zajistil to nejlepší místo. Když jsem se však pídil po podrobnostech, tvářil se jaksi zdráhavě a předstíral, že nerozumí mé němčině.

Nebyla to pravda, protože dosud jí rozuměl výborně, alespoň tedy na moje otázky odpovídal přesně tak, jako by jim rozuměl.

On a jeho žena, ta stará paní, která mě přivítala, se zděšeně podívali jeden po druhém. Zamumlal, že peníze byly zaslány v dopise a to že je všechno, co ví. Když jsem se ho zeptal, jestli hraběte Drákulu zná a může mi sdělit něco o jeho sídle, se ženou se oba pokřižovali a prohlásili, že nic nevědí. Prostě odmítli mluvit dál. Přiblížil se odjezd, takže jsem neměl čas zeptat se někoho jiného, i když to všechno bylo velice záhadné a v žádném případě uklidňující.

Těsně před odjezdem přišla ta stará paní nahoru do mého pokoje a hystericky prohlásila: „Musíte jet? Ach, musí mladý pán jet?“ Byla tak rozčilená, že zřejmě zapomněla i to, co znala z němčiny, a míchala ji s jiným jazykem, jemuž jsem vůbec nerozuměl. Byl jsem ji schopen pochopit jen pomocí řady dotazů. Když jsem jí sdělil,

že musím odjet ihned, abych vyřídil důležitou obchodní záležitost, znovu se ozvala:

„Víte, jaký je dnes den?“ Odpověděl jsem, že je čtvrtého května. Potřásla hlavou a pokračovala:

„Ach, ano! Ovšemže to vím. Ale víte vy, co je dnes za den?“

Když jsem podotkl, že nerozumím, pokračovala:

„Je předvečer svátku svatého Jirí. Nevíte, že až dnes v noci odbijí hodiny půlnoc, nabudou plné moci všechny zlé síly světa? Víte, kam jedete a do čeho se pouštíte?“ Byla zjevně tak vyděšená, že jsem se ji pokusil uklidnit, leč bezúspěšně. Nakonec padla na kolena a zapřísahala mě, abych nikam nejezdil, nebo alespoň den či dva počkal.

Všechno to bylo velice absurdní, ale dobře jsem se necítil. Nicméně zde byla k vyřízení určitá záležitost a já bych nikdy nedopustil, aby se mi cokoli stavělo do cesty.

Pokusil jsem se zvednout ji na nohy a co nejmázněji jsem prohlásil, že jí děkuji, ale že moje povinnosti jsou neodkladné a že musím jet.

Vstala, osušila si oči, z krku si sňala kříž a podala mi ho.

Nevěděl jsem, co dělat, jakožto člena anglikánské církve mě naučili považovat takové věci za modlářství, přesto mi připadalo dost nevděčné odmítnout starou paní, která to myslí dobře a je v takovém rozpoložení.

Myslím, že si pochybností v mé tváři všimla, protože mi pověšila kříž na krk se slovy: „Kvůli vaší matce,“ a odešla z pokoje.

Tenhle záznam do deníku zapisuji, zatímco čekám na dostavník, který má samozřejmě zpoždění. Ten krucifix mám pořád na krku.

Nevím, je-li to strachem té staré paní, četnými strašidelnými tradicemi tohoto místa nebo samotným krucifixem, ale v duchu se necítím zdaleka tak volně jako obvykle.

Pokud se snad někdy tento zápisník dostane k Mině dříve než já, ať jí vyřídí mé sbohem. Dostavník je tady!

5. května, hrad – Šed' rána pominula a slunce je vysoko nad vzdáleným obzorem, který vypadá zubatě, ale nevím, zda kvůli stromům či kopcům, je to tak daleko, že nejde rozeznat velké od malého. Nej-

sem ospalý, a poněvadž mě před probuzením nikdo shánět nebude, budu přirozeně psát, dokud nepřijde spánek.

Je třeba zaznamenat spoustu zvláštních věcí. Ale aby si čtenář těchto řádků nepředstavoval, že jsem se před odjezdem z Bistrice nějak dobře najedl, dovoluji mi přesně uvést, co jsem měl k obědu.

Obědval jsem to, čemu říkají „loupežnické ražniči“ – opapriko-
vané kousky slaniny, cibule a hovězího napíchnuté na jehlici a ope-
čené nad ohněm ve stylu londýnského masa pro kočky! K tomu víno
značky Zlatý mediáš, které na jazyku zvláště štípe, což však není
nepříjemné. Měl jsem ho jen pár sklenek, nic víc.

Když jsem nastoupil do dostavníku, kočí ještě neseděl na svém
místě, ale všiml jsem si, že se baví s hostinskou. Očividně mluvili
o mně, protože se po mně každou chvíli podívali a nějací lidé, kteří
seděli na lavičce před vraty, přišli a poslouchali a potom se na mě
zadávali, většinou s politováním. Zaslechl jsem spoustu slov, která se
často opakovala, zvláštních slov, poněvadž v tom houfu bylo mnoho
národností. Proto jsem ze svého zavazadla nenápadně vytáhl víceja-
zyčný slovník a vyhledal je.

Musím říct, že mě ta slova nepovzbudila, protože mezi nimi bylo
„ördög“ – satan, „pokol“ – peklo, „stregoica“ – čarodějnice, „vrolok“
a „vlkoslak“ – obě slova, jedno slovenské a druhé srbské, znamenají
totéž, buď vlkodlaka, nebo upíra. Musím se na tyhle pověry zeptat
hraběte.

Když jsme vyjeli, dav, který se zatím slušně rozrostl, obstoupil
vrata hostince a všichni dělali znamení kříže a ukazovali na mě
dvěma prsty. S jistými těžkostmi jsem přiměl spolucestujícího, aby
mi řekl, co tím mysleli. Nejdřív neodpovídal, ale když zjistil, že
jsem Angličan, vysvětlil mi, že to bylo zaklínadlo či ochrana před
uhračivým pohledem.

Moc mě to nepotěšilo, vždyť jsem se právě vydával na neznámé
místo k setkání s neznámým člověkem. Ale všichni vypadali tak
dobrosrdečně, zarmouceně a účastně, že mě to nemohlo nedo-
jmout.

Nikdy nezapomenu, jak jsem naposledy zahlédl dvůr hostince
s davem pitoreskních postav, které se všechny křížovaly stojíce v ši-

roké klenbě vjezdu na pozadí bujného listoví oleandrů a pomerančovníků seskupených uprostřed dvora.

Potom náš kočí, jehož široké lněné kalhoty – říkají jim „goca“ – zakrývaly celý kozlík, práskl bičem nad čtyřmi koníky, kteří vyrazili, a my se vydali na cestu.

V krásné scénérii, jíž jsme projížděli, jsem brzy zapomněl na strážidelné obavy, ačkoli kdybych rozuměl řeči či spíše řečem, jimiž mí spolucestující mluvili, možná bych je nedokázal hodit za hlavu tak snadno. Před námi se rozprostírala zelená svažitá země plná lesů a hájů, tu a tam se strmými kopci korunovanými skupinami stromů nebo se selskými usedlostmi obrácenými k silnici slepými průčelními štíty. Všude bylo ohromující množství kvetoucích ovocných stromů – jabloní, švestek, hrušní, třešní. A když jsme jeli kolem, viděl jsem, že zelená tráva pod stromy je zkrášlena spadlými okvětními lístky. Mezi těmi zelenými kopci krajiny, které říkají „Mittel Land“, běžela silnice a stáčela se v travnatých ohybech nebo mizela v roztroušených okrajích borových hájů, které tu a tam sbíhaly po svazích jako plamenné jazyky.

Silnice to byla hrbolatá, ale přesto se zdálo, že se nad ní vznášíme v horečném chvatu. Nechápal jsem ten chvat, kočí se však zjevně rozhodl neztrácet žádný čas, aby dosáhl průsmyku Borgo. Bylo mi řečeno, že v letním období je tahle silnice bezvadná, že ji však po zimním sněhu ještě nedali do pořádku. V tomto ohledu se liší od obecné úrovně silnic v Karpatech, protože zdejší dávnou tradicí je, že cesty nemají být udržovány v přílišném pořádku. Za starých časů je neopravovali proto, aby si Turci nemysleli, že je chystají na příjezd cizích vojsk a neuspíšili tak válku, která byla stejně stále na spadnutí.

Za stoupavými zelenými kopci Mittel Landu se zvedaly mohutné svahy lesů až po vysoké srázy samotných Karpat. Tyčily se vpravo i vlevo od nás a zplna na ně dopadalo odpolední slunce zvýrazňující veškeré úžasné barvy té krásné hornaté krajiny, tmavomodrou a nachovou ve stínu vrcholků, zelenou a hnědou tam, kde se prolínaly tráva a kámen. Slunce svítilo i na nekonečné vyhlídky na rozečkané útesy a špičatá skaliska, posléze se ztrácející v dálavách, kde se ma-

jestátně tyčily zasněžené vrcholky. Tu a tam se v horách objevovaly mohutné průrvy, skrze něž jsme v klesajícím slunci znovu a znovu spatřovali bílé záblesky padajících vod. Když jsme objeli úpatí kopce a otevřel se nám pohled na vznešený vrchol hory pokrytý sněhem, který se v těch serpentinách zdál být přímo před námi, jeden ze spolucestujících se dotkl mé paže.

„Pohledte! Isten szek! Boží sídlo!“ řekl a uctivě se pokřížoval.

Jak se nekonečná cesta vinula a slunce klesalo níž a níž, začínaly se kolem plazit večerní stíny. To ještě zdůrazňovala skutečnost, že zasněžené horské vrcholky dosud ozařovalo zapadající slunce, a zdálo se, že z nich vychází narůžovělý studený svit. Tu a tam jsme míjeli Čechy a Slováky v jejich barvitém oblečení, všiml jsem si, že je mezi nimi hojně rozšířeno vole. Podél silnice stála spousta Božích muk, a když jsme je míjeli, všichni mí spolucestující se křížovali. Sem tam klečeli před křížem venkovan nebo venkovanka, kteří se při našem příjezdu ani neotočili, zřejmě byli oddáni zbožnosti do té míry, že okolnímu světu nevěnovali vůbec pozornost. Hodně věcí tu pro mě bylo nových. Například kupky sena na stromech a občas spousty krásných smutečních bříz, jejichž bílé kmeny prosvítaly jemnou zelení jako stříbro.

Znovu a znovu jsme potkávali žebříňák – obvyklý povoz venkovanů – s dlouhou hadovitou nápravou přizpůsobenou nerovnostem cest. Pokaždé byl plně obsazen venkovany vracejícími se domů, Čechy v bílých a Slováky v barevných ovčích kožiších, ti druzí nosili dlouhé kopinaté hole se sekyrkou na konci.

Jak se snášel večer, začínalo být velice chladno a sílící soumrak jako by se nořil do tmavě mlhavého šera stromů, dubů, buků a borovic, i když v údolích táhnoucích se při našem postupu průsmekem hluboko mezi horskými výběžky se od pozdně ležícího sněhu místy odrážely temné jedle. Někde se cesta prožrávala borovými lesy, které v šeru vypadaly, jako by se nad námi zavíraly. Záplava šedi, z níž se tu a tam vynořovaly stromy, působila zvláště nadpřirozeně a slavnostně, což podporovalo pochmurné myšlenky a představy vyvolané nastávajícím večerem, kdy se zapadající slunce hroužilo do strašidelných mraků, které jako by se nad karpatskými

údolími neustále vznášely. Někdy byly kopce tak strmé, že i přes chvat kočího mohli koně jet jen pomalu. Chtěl jsem vystoupit a jít pěšky, jako jsme to dělali doma, jenže kočí nechtěl ani slyšet. „Kdepak,“ prohlásil. „Tady pěšky nesmíte. Psi jsou příliš divocí.“ A potom dodal, zjevně jako chmurný žert, protože se rozhlédl dostavníkem po souhlasných úsměvech ostatních: „A vy si takových věcí užijete dost, než půjdete spát.“ Zastavil pak na chvíli jedině proto, aby rozsvítil lampy dostavníku.

Jak tma houstla, jako by se mezi pasažéry rozšířila jakási nervozita a jeden po druhém ho začali nabádat, aby ještě zrychlil. Dlouhým bičem hnal nemilosrdně koně a divokými výkřiky je povzbuzoval k ještě většímu vypětí. Potom jsem před námi v temnotě zahlédl šedé světélko, jako by mezi kopci byla průrva. Nervozita cestujících vzrostla. Šílený dostavník se na velkých kožených popruzích houpal jako loď vržená do rozbouřeného moře. Musel jsem se přidržet. Cesta stoupala a zdálo se, že po ní letíme. Potom jako by se k nám hory přiblížily a zamračily se na nás. Vjžděli jsme do průsmyku Borgo.

Někteří z cestujících mi jeden po druhém začali nabízet různé dárečky s naléhavostí, která nesnesla odmítnutí. Byly to zvláštně roztodivné věci, všechny však byly darovány v prosté dobré víře doprovázené vlídným slovem a požehnáním s toutéž podivnou směsicí vystrašených úkonů, jakou jsem viděl před hotelem v Bistrici – znamením kříže a ochraně před uhranutím. Letěli jsme dál, načež se kočí předklonil a také po obou stranách se z dostavníku vyklonili pasažéři a usilovně zírali do tmy.

Bylo zřejmé, že se buď děje, nebo očekává něco vzrušujícího, ale přestože jsem se všech ptal, nikdo mi nedal nejmenší vysvětlení. Vzrušení trvalo krátce a konečně jsme před sebou spatřili průsmyk rozevírající se z východní strany. Byla tma, nad hlavou se nám válely mraky a ve vzduchu se dusivě vznášela předzvěst bouřky. Jako by se horstvo rozdělilo do dvou prostředí a my se právě dostali do toho bouřlivého. Rozhlížel jsem se po povozu, který mě měl zavést k hraběti.

Čekal jsem, že každou chvíli spatřím v temnotě záblesk svítlen, ale všude byla tma. Jediným světlem byly paprsky našich vlastních

lamp, v jejichž mihotání stoupal z našich uhnaných koní bílý oblak páry. Před námi se ukázala i světlá písčité cesta, ale po povozu na ní nebylo ani památky. Cestující se stáhli s potěšenými povzdech, které jako by ironizovaly mé vlastní zklamání.

Už jsem uvažoval, co mám dělat, když kočí s pohledem na hodinky řekl ostatním něco, co jsem stěží zaslechl. Mluvil velmi ztišeným hlasem, měl jsem dojem, že to bylo: „O hodinu dřív.“ Potom se pootočil ke mně, hovořil horší němčinou, než byla ta moje:

„Žádný povoz tady není. Pán není vůbec očekáván. Pojede teď do Bukoviny a vrátí se zítra nebo další den, lépe další den.“ Zatímco mluvil, koně začali ržát a frkat a divoce sebou házet, takže je musel pevně přidržet. Potom se za námi za sborových výkřiků venkovanů a jejich všeobecného křížování objevil lehký kočár se čtyřmi koňmi, předjel nás a zastavil vedle dostavníku. V dopadajících záblescích našich lamp jsem viděl, že koně jsou nádherná zvířata černá jako uhel. Kočíroval je vysoký muž s dlouhým hnědým plnovousem a velkým černým kloboukem, jímž jako by před námi zakrýval svou tvář. Když se na nás otočil, zahlédl jsem jen záblesk velmi jasných očí, které ve svitu lamp vypadaly rudě.

„Dnes večer jste tu brzy, příteli,“ oslovil kočího.

Ten zajíkávě odpověděl: „Anglický pán pospíchal.“

Na to ten druhý odpověděl: „Předpokládám, že proto jste chtěl, aby pokračoval do Bukoviny. Mě neoklamete, příteli. Vím příliš mnoho a mí koně jsou hbití.“

Při hovoru se smál a světlo lampy padlo na jeho krutě vyhlížející ústa s výrazně červenými rty a na pohled ostrými zuby, bílými jako slonovina. Jeden z mých společníků pošeptal druhému verš z Burgerovy „Lenory“:

„Denn die Todten reiten Schnell. (Neboť mrtví cestují rychle.)“

Podivný vozka ta slova zjevně slyšel, protože vzhlédl se zářivým úsměvem. Cestující se odvrátil a zároveň se dvěma prsty pokřížoval.

„Dejte mi pánova zavazadla,“ nařídil neznámý vozka a moje kufry byly s nebyvalou hbitostí přemístěny do bryčky. Protože ta stála hned vedle dostavníku, vystoupil jsem bočními dvířky a vozka mi ve snaze pomoci sevřel paži ocelovým stiskem. Musel mít ohromnou sílu.

Beze slova trhl otěžemi, koně se otočili a my vyrazili do ztemnělého průsmyku. Když jsem se ohlédl, ve svitu lamp jsem uviděl páru stoupající z dostavňkových koní a v pozadí křižující se postavy mých bývalých společníků. Potom kočí práskl bičem, pobídl koně a vyrazili na cestu do Bukoviny. Když se vnořili do temnoty, podivně mě zamrazilo a zmocnila se mě osamělost.

Ale vozka mi přes ramena přehodil plášť, přes kolena mi dal houni a výbornou němčinou pravil:

„V noci je chlad, můj pane, a můj pán hrabě mě nabádal, abych se o vás dobře postaral. Pokud byste chtěl, pod sedadlem najdete cestovní láhev slivovice, zdejší švestkové pálenky.“

Nedal jsem si, bylo však příjemné mít ji po ruce. Cítil jsem se trochu divně, ale nebál jsem se. Myslím však, že kdybych měl na vybranou, v té noční cestě do neznáma bych nepokračoval. Vůz jel stále přímo vpřed, načež se úplně otočil a vydal se zase po rovné cestě. Připadalo mi, že prostě pořád jezdíme stejnými místy sem a tam. Proto jsem si jedno místo zapamatoval a zjistil jsem, že je to pravda. Byl bych se vozky rád zeptal, co to znamená, jenže jsem se obával, že pokud jde o úmyslné zdržování, žádná námitka by nebyla nic platná.

Ať tak či tak, byl jsem zvědavý, kolik uběhlo času, proto jsem škrtl sirkou a v jejím plameni jsem se podíval na hodinky. Bylo pár minut do půlnoci. Poněkud mě to vyděsilo, myslím, že obecnou pověru o strašidelné půlnoci ještě zveličovaly mé nedávné zážitky. S ohromujícím napětím jsem očekával, co přijde.

V nějakém statku dole u silnice začal výt pes, skučel dlouze jakoby strachy. Přidal se k němu jiný pes a pak další a další, až se větrem, který teď mírně vanul průsmykem, neslo divoké vytí přicházející v nočních tmách jakoby z celého kraje.

Při prvním zavytí se koně začali vzpínat a plašit, ale vozka je chlácholivou promluvou uklidnil, přesto se třásli celí zpocení, jako kdyby unikli nenadálé hrůze. Potom se z hor po stranách začalo v dálce ozývat hlasitější a pronikavější vytí, tentokrát vlků, které mělo na koně i na mě tentýž účinek. Mě napadlo vyskočit z bryčky a prchat, zatímco koně se znovu splášili a ztřeštěně poskakovali,

takže vozka musel využít své veškeré značné síly, aby je udržel. Během pár minut si však můj sluch na ten zvuk zvykl a koně se uklidnili natolik, že vozka mohl sesednout a jít k nim.

Mazlivě je hladil a do uší jim něco šeptal, což drezéři koní dělají, jak jsem slyšel. Zabralo to mimořádně, protože jeho laskání je docela zklidnilo, i když se pořád ještě třáslí. Vozka se vrátil na své místo, chopil se otežů a rychle se rozjel. Když jsme tentokrát dojeli na vzdálenější stranu průsmyku, najednou zabočil na úzkou cestu, která mířila prudce doprava.

Brzy nás obklopily stromy, které se místy klenuly přímo nad vozovkou, až jsme pod nimi projížděli jako tunelem. Ochlazovalo se a začal padat jemný prachový sníh, takže záhy nás i všechno kolem pokryl bílý příkrov. Ostrým větrem se stále neslo vytí psů, i když postupně sláblo, jak jsme se mu vzdalovali. Vytí vlků se naopak ozývalo stále blíž, jako by nás ze všech stran obkličovali. Báł jsem se čím dál víc a koně sdíleli můj strach. Vozku to však v nejmenším neznepokojovalo. Neustále se ohlížel vlevo vpravo, ale já v té temnotě nic neviděl.

Náhle jsem po naší levé straně zahlédl slabý mihotavý modrý plamen. Zároveň ho uviděl i vozka, který rázem zastavil koně, seskočil na zem a zmizel ve tmě. Nevěděl jsem, co mám dělat, tím spíš, že se vytí vlků přibližovalo. Ale zatímco jsem uvažoval, vozka se najednou znovu objevil, beze slova usedl na své místo a pokračovali jsme v cestě. Myslím, že jsem musel usnout a ta příhoda se mi zdála, protože jako by se donekonečna opakovala. Když na to teď vzpomínám, je to jako nějaká příšerná noční můra. Jednou se plamen objevil tak blízko u cesty, že jsem i navzdory temnotě dokázal rozeznat vozkovy pohyby. Rychle došel k místu, kde modrý plamen vzplál – musel být opravdu slaboučkový, protože zjevně vůbec neosvětloval okolí –, a sebral několik kamenů, které rozložil do nějakého znamení.

Jednou se objevil zvláštní optický úkaz. Vozka stanul mezi mnou a plamenem, ale nezastínil ho, protože jsem to strašidelné mihotání viděl pořád. Vyděsilo mě to, avšak vzhledem k tomu, že šlo pouze o chvilkový jev, měl jsem za to, že mě v té tmě oklamaly oči. Po-

tom se nějakou dobu modré plameny neobjevily a my uháněli temnotou dál ze všech stran doprovázeni vytím vlků, kteří jako by kolem nás pořád kroužili.

Nakonec nastala chvíle, kdy se vozka vzdálil dál než dosud a v jeho nepřítomnosti se koně začali třást víc než kdy předtím a taky frkat a říčet strachy. Nevěděl jsem proč, vždyť i vytí vlků zcela umlklo. Jenomže potom se za zubatým hřebenem skalního převisu porostlého borovicemi objevil měsíc plující dosud v černých mračnecích a já v jeho světle kolem nás spatřil prstenec dlouhonohých vlků s bílými zuby, plandajícími červenými jazyky a zježenou srstí. V tom děsivém mlčení byli stokrát hrozivější, než když vyli. Cítil jsem se úplně ochromen strachem. Pravou podstatu takových hrůz člověk pochopí, až když je pocítí na vlastní kůži.

Najednou začali vlci zase výt, jako kdyby na ně mělo měsíční světlo nějaký prazvláštní vliv. Koně sebou házeli, couvali a bezmocně kouleli očima, byl na ně žalostný pohled. Ze všech stran je obkličoval živoucí prstenec hrůzy a oni chtěli nechtě zůstat uvnitř. Volal jsem na vozku, připadalo mi, že naší jedinou nadějí je pokusit se prolomit to obklíčení, aby k nám měl přístup. Křičel jsem a tloukl do boku vozu v naději, že rámus vlky z té strany odežene a vozka bude mít možnost se k naší dvojkolce dostat. Nevím, jak to dokázal, ale najednou jsem uslyšel jeho pánovitý hlas, a když jsem se podíval po zvuku, stál vozka na cestě. Mával dlouhými pažemi, jako by odstrkoval nějakou neviditelnou překážku, a vlci začali ustupovat. Právě v té chvíli zakryl tvář měsíce těžký mrak a my se znovu ocitli v temnotě.

Když bylo zase vidět, lezl vozka na kozlík a vlci byli pryč. Všechno bylo tak podivné a záhadné, že jsem dostal hrozný strach, bál jsem se promluvit nebo pohnout. Čas se nekonečně vlekl a my uháněli stále dál, tentokrát v naprosté tmě, protože měsíc zakrývaly valící se mraky. Jeli jsme neustále do kopce, občas byl sice rychlý sešup, ale jinak jsme pořád stoupali. Najednou jsem si uvědomil, že vozka zastavuje koně na nádvoří rozlehlého zpustlého hradu, z jehož vysokých temných oken nepronikal jediný světelný paprsek a jehož pobořené cimbuří se zubatě rýsovalo proti obloze.

Kapitola 2

DENÍK JONATHANA HARKERA – pokračování

5. května – Určitě jsem spal, protože kdybych byl vzhůru, musel bych si všimnout, že přijíždíme k tak pozoruhodnému místu. V šeru vypadalo nádvoří značně rozlehle, a protože z něj vedlo několik velkých vyústění, temných a klenutých, zdálo se být možná ještě větší, než opravdu bylo. Zatím jsem je neviděl za denního světla.

Když bryčka zastavila, vozka seskočil a napřáhl paže, aby mi pomohl sesednout. Zase jsem si nemohl nevšimnout jeho nesmírné síly. Jeho ruce působily jako ocelové svěráky, které by mě rozdrtily, kdyby na to přišlo. Potom vzal moje zavazadla a položil je na zem vedle mě, stál jsem u velkých starých dveří, pobitých mohutnými železnými hřeby a vsazených do masivního kamene. I v tlumeném světle jsem viděl, že je kámen důkladně tesaný, i když tohle opracování už hodně podlehlo času i povětrnosti. Jak jsem tam tak stál, vozka vyskočil zpátky na kozlík a trhl opratěmi. Koně vyrazili vpřed a bryčka zmizela v temném průjezdu.

Stál jsem mlčky na místě a nevěděl, co mám dělat. Po nějakém zvonku nebo klepátku nebylo nikde ani stopy a chmurnými zdmi či temnými okny by můj hlas nejspíš nepronikl. Připadalo mi, že čekám nekonečně dlouho, a cítil jsem, jak se mě zmocňují pochybnosti a obavy.

Do jakého příšerného dobrodružství jsem se to pustil? Bývá advokátní koncipient obvykle vysílán, aby cizinci objasnil nákup londýnské nemovitosti? Advokátní koncipient? To by se Mině nelíbilo. Vlastně už advokát, přece jsem se těsně před odjezdem z Londýna

dozvěděl, že moje zkouška dopadla dobře a jsem teď plnohodnotným právním zástupcem!

Začal jsem si mnout oči a štípat se, abych zjistil, jestli jsem vzhůru. Všechno mi to připadalo jako děsivá noční můra, a tak jsem čekal, že se najednou probudím a zjistím, že jsem doma, a okny se bude prodírat svítání, jako se mi to občas stávalo po dnech plných práce. Jenže moje tělo na štípací zkoušku zareagovalo a ani zrak mě nešálil. Ovšemže jsem byl vzhůru a uprostřed Karpat. Mohl jsem jediné trpělivě čekat na příchod rána.

Právě když jsem k tomuto závěru dospěl, uslyšel jsem, jak se k velkým dveřím blíží těžké kroky, a skulinami jsem uviděl probleskovat blížící se světlo. Načež se ozvalo řinčení řetězů a skřípot odsunování masivních závor. V dlouho nepoužívaném zámku hlasitě zaskřípal klíč a mohutné dveře se pohnuly.

Stál v nich vysoký starý muž. Až na dlouhý bílý knír byl hladce vyholený, od hlavy k patě v černém bez jediné stopy po nějaké barvnosti. V ruce držel starodávnou stříbrnou svítilnu bez jakýchkoli skel či stínidel, takže se obnažený plamen v průvanu otevřených dveří komíhal a vrhal dlouhé chvějivé stíny. Dvorným gestem pravé ruky mě stařec vybídl ke vstupu a pronesl skvělou angličtinou, byť s cizím přízvukem:

„Budte vítán v mém domě! Vejděte svobodně a z vlastní vůle!“ Nepohnul se mi vstříc a zůstal stát jako socha, jako by tím gestem na uvítanou zkameněl. Jakmile jsem však překročil práh, prudce se pohnul, napřáhl se a sevřel mi ruku takovou silou, až jsem sebou škubl, což nijak nezmírňovala skutečnost, že jeho ruka byla jako led, spíš jako ruka mrtvoly než živého člověka. A znovu promluvil:

„Vítejte v mém domě! Vejděte svobodně. Běžte bez obav a zanechte tu něco ze štěstí, které přinášíte!“ Síla stisku jeho ruky se natolik podobala té, které jsem si všiml u vozky, jehož tvář jsem neviděl, že mě na okamžik napadlo, jestli nejde o jednu a tutéž osobu. Abych se ujistil, otázal jsem se: „Hrabě Drákula?“

Odpověděl s dvornou úklonou: „Ano, já jsem Drákula a vítám vás ve svém domě, pane Harkere. Pojdte dál, noční vzduch je chladný, potřebujete se najíst a odpočinout si.“ Zatímco hovořil, umístil svi-

tilnu do držáku na stěně a vykročil, aby mi vzal zavazadla, jichž se chopil dřív, než jsem tomu stačil zabránit. Protestoval jsem, ale trval na svém.

„Ne, pane, jste mým hostem. Je pozdě a moje služebnictvo není po ruce. Dovolte mi, abych se o vaše pohodlí postaral sám.“ Tvrdosíjně odnášel moji bagáž chodbou a potom po velkém točitém schodišti a další rozlehlou chodbou, v jejíchž kamenných stěnách se naše kroky hlučně rozléhaly. Na jejím konci otevřel těžké dveře a mě potěšil pohled na dobře osvětlenou místnost se stolem prostřeným k večeři a s obrovským krbem, v němž hořela přiložená polena.

Hrabě se zastavil, složil moje zavazadla, zavřel dveře, přešel pokojem a otevřel jiné dveře vedoucí do osmistěnné místnůstky, která byla osvětlená jedinou lampou a zjevně bez oken. Prošel jí, otevřel další dveře a pokynul mi, abych vstoupil. Naskytl se mi příjemná podívaná, poněvadž to byla veliká ložnice, dobře osvětlená a vytápěná rovněž krbem, také naloženým, i když později, protože vrchní polena byla čerstvá a dutě hučela do komína. Hrabě mi sám donesl dovnitř zavazadla, a než za sebou na odchodu zavřel dveře, řekl:

„Po té cestě se jistě potřebujete osvěžit a upravit. Doufám, že najdete vše potřebné. Až budete hotov, přijďte do druhé místnosti, kde bude uchystaná večeře.“

Světlo, teplo i zdvořilé přijetí hrabětem jako by rozptýlily veškeré moje pochybnosti a obavy. Jakmile jsem se uklidnil, zjistil jsem, že napůl umírám hladu. Chvatně jsem se tedy upravit a vydal se do té druhé komnaty.

Večeře už byla na stole. Můj hostitel, který stál u velikého krbu a opíral se o kamennou římsu, mi elegantně pokynul ke stolu a řekl:

„Posadte se prosím a povečerte, jak je vám libo. Věřím, že mě omluvíte, když se k vám nepřipojím, ale obědval jsem a večer už nejím.“

Předal jsem mu zapečetěný dopis, který mi svěřil pan Hawkins. Otevřel ho, s vážnou tváří přečetl a poté mi ho s milým úsměvem podal, abych si ho přečetl také. Jedna část dopisu mě zvlášť potěšila:

Mrzí mě, že mi záchvat dny, kteroužto chorobou chronicky trpím, na nějaký čas naprosto znemožňuje jakékoli cestování. S potěšením

Vám však mohu sdělit, že jsem schopen poslat zdatného zástupce, jednoho z těch, k nimž mám veškerou myslitelnou důvěru. Je to mladý muž plný síly, osobitě nadaný a velmi důvěryhodný. Je diskrétní, dovede mlčet a vyrostl v mých službách. Během svého pobytu Vám bude plně k službám a splní veškeré Vaše pokyny.

Hrabě sám přistoupil ke stolu, zdvihl poklop mísy a já se bez okolků pustil do výborného pečeného kuřete. Dále večeře sestávala z kusu sýra, salátu a láhve starého tokajského, jehož jsem vypil dvě sklenice. Zatímco jsem jedl, hrabě se mě hojně vyptával na cestu a já mu postupně vylíčil všechny své zážitky.

Po večeři jsem si dle hostitelova přání přitáhl židli k ohni a zapálil si doutník, který mi nabídl s omluvou, že on sám nekouří. Měl jsem teď příležitost si ho prohlédnout a zjistil jsem, že jeho tvář je velice výrazná. Byl to velmi dravčí, jakoby ptačí obličej s úzkým dlouhým nosem s nezvykle vykrojeným chřípím, s vysokým klenuťtým čelem a s vlasy rostoucími na spáncích spoře, jinde však hustě. Mohutné obočí z bujně se kroutících chlupů bylo nad nosem téměř srostlé. Ústa, pokud jsem je mohl pod hustým knírem rozeznat, byla nesmlouvavá, spíš s nádechem krutosti a s neobyčejně špičatými bílými zuby. Ty vyčnívaly ze rtů, jejichž nápadná rudost dokazovala u muže jeho věku ohromující vitalitu. Pokud jde o to ostatní, uši měl bledé a nahore nesmírně zašpičatělé, bradu širokou a energickou a tváře pevné, byť pohublé. Základním dojmem byla mimořádná bledost.

Z jeho rukou, které měl položené na kolenou, jsem si ve světle ohně až dosud všiml jen hřbetů a připadaly mi nápadně bílé a jemné. Jenže teď zblízka jsme si nemohl nevšimnout, že jsou spíš hrubé a široké s pokroucenými prsty. A zvláštní věc – uprostřed dlaní mu rostly chloupky. Nehty měl dlouhé a pěstěné, zastřížené do špičky. Když se nade mnou hrabě naklonil a dotkl se mě rukou, nemohl jsem potlačit zachvění. Možná to bylo jeho páchnoucím dechem, ale zmocnil se mě tak hrozný pocit nevolnosti, že jsem to za žádnou cenu nedokázal utajit.

Hrabě si toho zjevně všiml a odtáhl se. S hrozivým úšklebkem, který víc než předtím odhalil vyčnívající zuby, se znovu posadil

na své místo u krbu. Nějakou dobu jsme mlčeli, a když jsem se podíval k oknu, spatřil jsem první matný záblesk nadcházejícího úsvitu. Všude jako by se rozprostíralo zvláštní ticho. Ale když jsem se zaposlouchal, uslyšel jsem, jako by zdola z údolí vyla spousta vlků. Hraběti se blýsklo v očích a pravil:

„Poslouchejte ty děti noci. Jaká nádherná hudba!“ Výraz mé tváře ho zřejmě zarazil, proto dodal: „Ach, pane, vy lidé z města se nedokážete vžít do pocitů lovce.“ Načež se zvedl a prohlásil: „Ale vy už musíte být unavený. Ložnici máte připravenou a zítra spěte tak dlouho, jak jen chcete. Já budu až do odpoledne pryč, takže se dobře vyspěte a hezké sny.“ S dvornou úklonou mi sám otevřel dveře osmišestenné místnosti a já vešel do své ložnice.

Připadám si jako v Jiříkově vidění. Pochybuji. Bojím se. Napadají mě podivné věci, které se neodvažují přiznat ani sám sobě. Bůh mě ochraňuj, už jen kvůli těm, kdo jsou mi drazí!

7. května – Zase už je časně ráno, ale já si odpočinul a uplynulých čtyřiaadvacet hodin mi uběhlo příjemně. Spal jsem až do pozdního dne a probudil se sám od sebe. Když jsem se oblékl, šel jsem do toho pokoje, kde jsem večerel, a na stole našel studenou snídani a v konvici na krbu horkou kávu. Na stole ležela také kartička se vzkazem:

Musím se na chvíli vzdálit. Nečekejte na mě. D.

Posadil jsem se a vychutnával bohatou krmi. Když jsem skončil, rozhlížel jsme se po zvonku, abych dal vědět služebnictvu, žádný jsem však nenašel. Napadlo mě, že když vezmu v úvahu všechny ty mimořádné důkazy o bohatství onoho domu, jimiž jsem obklopen, existují zde na druhou stranu i podivné nedostatky.

Zlatý stolní servis má tak nádherné provedení, že musí mít nesmírnou cenu. Záclony a čalounění židlí a pohovek i závěsy na mém loži jsou z těch nejvzácnějších a nejkrásnějších látek a v době výroby musely být fantasticky drahé, protože jsou staletí staré, i když ve skvělém stavu. Podobné jsem viděl v Hampton Courtu, ale ty byly opotřebované, roztřepené a prožrané moly. Zatím v žádném pokoji jsem však neobjevil zrcadlo. Ani u mě na toaletním stolku, musel jsem si proto z vaku vyndat zrcátko na holení, abych se vů-

bec mohl oholit nebo učesat. Nikde jsem také dosud nezahlédl žádného sloužícího ani z okolí hradu nezaslechl nějaký zvuk vyjma vlčího vytí.

Nějakou dobu po tom, co jsem dojedl – nevím, zda tomu říkat snídaně nebo oběd, protože jsem jedl mezi pátou a šestou odpoledne – jsem se začal ohlížet po něčem ke čtení, poněvadž po hradě jsem se bez svolení hraběte potulovat nechtěl. V pokoji nebylo naprosto nic, ani kniha, ani noviny, dokonce ani psací potřeby, otevřel jsem proto další dveře a objevil jakousi knihovnu. Zkusil jsem i protější dveře, ale ty byly zamčené.

V knihovně jsem ke své velké radosti našel celé police plné anglických knih i svázaných ročníků časopisů a novin. Stůl uprostřed pokrývaly anglické časopisy a noviny, žádné z nich však nebyly novějšího data. Knihy byly nejružnějšího zaměření – historie, geografie, politika, politická ekonomie, botanika, geologie, právo, všechny pojednávající o Anglii a anglickém životě, o jeho zvycích a způsobech. Vyskytovaly se tu dokonce takové tiskoviny jako Londýnský adresář, statistické ročenky, Whitekarův almanach, seznamy důstojníků pozemních a námořních sil a k mé radosti také seznam lidí zabývajících se právem a zákony.

Zatímco jsem si prohlížel knihy, otevřely se dveře a vešel hrabě. Srdečně mě pozdravil a vyjádřil naději, že jsem si v noci důkladně odpočinul. Potom pokračoval:

„Jsem rád, že jste sem našel cestu, jsem si totiž jistý, že je zde toho dost, co vás bude zajímat. Tihle společníci,“ položil ruku na pár knih, „jsou mí dobří přátelé a několik uplynulých let, od té doby, co mě napadlo jet do Londýna, mi skýtají přemnohé hodiny radosti. Skrze ně jsem se naučil znát vaši famózní Anglii, a znát znamená milovat. Toužím procházet přeplněnými ulicemi vašeho velkolepého Londýna, být uprostřed toho lidského víru a shonu, sdílet jeho život, jeho přeměnu, jeho smrt a vše, co ho činí tím, čím je. Ale běda! Váš jazyk jsem zatím poznal jen z knih. To jen vám se, příteli, zdá, že jej znám z hovoru.“

„Ale hrabě,“ namítl jsem, „vždyť angličtinou vládnete a mluvíte dokonale.“

Obřadně se uklonil. „Děkuji vám, příteli, za mimořádně lichotivé ohodnocení, přesto se však obávám, že jsem urazil teprve kousek z cesty, po níž se hodlám ubírat. Pravda, znám gramatiku i slovní zásobu, zatím však nevím, jak je používat při hovoru.“

„Mluvíte ovšem skvěle,“ řekl jsem.

„Ne tak docela,“ odvětil. „Vím, že kdybych se pohyboval a mluvil u vás v Londýně, nenašel by se tam nikdo, kdo by ve mně nerozeznal cizince. To mi nestačí. Zde jsem šlechtic, bojar, prostý lid mě zná, jsem pán. Avšak cizinec v cizí zemi je nikdo, lidé ho neznají a neznat znamená nezajímat se. Jsem spokojený, když jsem jako ostatní, takže se nikdo nepozastaví, když mě uvidí, ani ho nezarazí, když mě uslyší mluvit, neřekne, vida, cizinec!“

Už jsem pánem tak dlouho, že budu pánem vždycky nebo že alespoň nikdo nebude panovat mně. Vy ke mně nepřicházíte pouze jako zástupce mého přítele Petera Hawkinse z Exeteru, abyste mě informoval o mé nové londýnské nemovitosti. Věřím, že se mnou zde nějaký čas setrváte, abych z našich rozmluv mohl pochytit anglickou intonaci. Mrzí mě, že jsem byl dnes pryč tak dlouho, ale vy to někomu, kdo má co činit s tolika důležitými záležitostmi, jistě odpustíte.“

Samozřejmě jsem prohlásil, že to zcela chápu, a dotázal se, zda mohu tuto místnost navštěvovat podle libosti.

Odpověděl: „Ano, zajisté,“ a dodal: „Na hradě můžete jít, kam si budete přát, kromě zamčených dveří, do nichž ovšem chtít vejít nebudete. Z jistého důvodu je všechno tak, jak je, a kdybyste viděl mýma očima a sdílel moje znalosti, možná byste tomu porozuměl lépe.“ Podotkl jsem, že jsem si tím jistý, a on pokračoval:

„Tady jsme v Transylvánii a Transylvánie není Anglie. Naše způsoby nejsou ty vaše a mnoho věcí vám zde bude připadat zvláštních. Vždyť jen podle toho, co jste mi vyprávěl o vašich dosavadních zkušenostech, víte už sám, jak podivné věci se tu mohou odehrávat.“

Rozvinul se z toho dlouhý rozhovor, a jelikož bylo zřejmé, že hrabě touží si povídat, i kdyby jen kvůli samotnému tomu povídání, zahrnul jsem ho spoustou otázek ohledně věcí, které se mi už staly

nebo o nichž jsem se dozvěděl. Hrabě občas uhnul od tématu nebo hovor obrátil s předstíráním, že mi nerozumí, ale celkem zodpověděl s veškerou otevřeností všechno, nač jsem se ptal.

Načež, jak čas plynul a já si troufal víc, jsem se ho začal vyptávat na některé z těch podivných věcí z předchozí noci, jako třeba proč chodil ten vozka do míst, kde viděl modré plameny. Vysvětlil mi, že se všeobecně věří, že určitou noc roku, vlastně právě tu minulou noc, mají mít neomezenou moc zlí duchové a modrý plamen je vidět nad každým místem, kde je ukrytý poklad.

„Není téměř pochyb,“ pokračoval, „že v oblasti, kterou jste minulou noc projížděli, se poklady skrývají, protože Valaši, Sasové a Turci o toto území po staletí bojovali. V celém kraji není ani píď země, která by nebyla nasáklá lidskou krví, místních i nájezdníků. Staré časy bývaly velice rušné, přicházely hordy Rakušanů a Uhrů a domácí obyvatelé táhli proti nim, muži i ženy, ale i starci a děti ve skalách nad průsmyky čekali, až nájezdníci přijdou, aby jim mohli uměle vyvolanými lavinami přivodit zkázu. A pokud vetřelci zvítězili, nenašli zde téměř nic, protože zdejší přátelská půda všechno skryla.“

„Ale jak to může zůstat neobjevené tak dlouho?“ namítl jsem. „Vždyť přece existují jistá znamení, kde hledat. Stačilo by trochu se namáhat s pátráním.“

Hrabě se usmál, a jak jeho rty odhalily dásně, vynořily se ony podivné dlouhé špičáky.

„Protože ti vaši venkované jsou v jádru zbabělci a hlupáci!“ odvětil. „Ty plameny se objevují jen jednou noc a za oné noci se nikdo v této zemi nehne ze dveří, pokud nemusí. A drahý pane, i kdyby se odvážil, stejně by si nevěděl rady. Vždyť ani ten venkovan, o němž jste mi vykládal, že si všiml místa s plamenem, by za denního světla netušil, kde se má dát do práce. A odvážil bych se přísahat, že dokonce ani vy byste to místo už nenašel.“

„To máte pravdu,“ připustil jsem. „Kdybyste mě zabil, nevím, kde bych ho měl hledat.“ Potom jsme přešli k jiným věcem.

„Nuže,“ vyzval mě nakonec, „povězte mi o Londýnu a o domě, který jste pro mě obstaral.“

S omluvou za opomenutí jsem odešel do svého pokoje, abych ze zavazadla vyzvedl patřičné dokumenty. Zatímco jsem je uspořádával, uslyšel jsem ze sousední místnosti cinkot porcelánu a stříbra, a když jsem pak procházel kolem, všiml jsme si, že je sklizeno ze stolu a lampa rozsvícená, už se tou dobou úplně setmělo. Světlo svítilo i ve studovně či knihovně a hraběte jsem našel, jak leží na pohovce a čte si. Ze všech myslitelných možností si zvolil Bradshawova cestovatelského průvodce po Anglii. Když jsem vešel, sklidil ze stolu knihy a noviny a společně jsme se ponořili do plánů, dokladů a údajů všeho druhu. Všechno ho zajímalo a kladl mi spousty otázek týkajících se místa a jeho okolí. Zjevně si předem prostudoval vše, co se mu podařilo o dané lokalitě sehnat, protože zcela evidentně věděl mnohem víc než já. Když jsem to postřehl, zareagoval:

„Ale, příteli můj, není snad třeba, abych to znal? Až tam přijedu, zůstanu sám a můj přítel Harker Jonathan – ach, promiňte, podlehl jsem zvyku své země klást rodné jméno na první místo – můj přítel Jonathan Harker nebude po mém boku, aby mě usměrňoval a pomáhal mi. Bude nejspíš na míle daleko v Exeteru zpracovávat s mým dalším přítelem Peterem Hawkinsem právnícké dokumenty. Tak je to!“

Důkladně jsme probrali vše ohledně nákupu nemovitosti v Purfleetu. Když jsem hraběte seznámil s veškerými údaji, získal jeho podpis na potřebné doklady a napsal průvodní dopis, který jsem spolu s doklady hodlal poslat panu Hawkinsovi, začal se mě vyptávat, jak jsem tak příhodné místo objevil. Přečetl jsem mu poznámky, které jsem si tehdy dělal, zde je cituji:

„V jedné postranní ulici v Purfleetu jsem narazil na sídlo, které se zdálo odpovídat požadavkům. Omšelé oznámení hlásalo, že je to tam na prodej. Kolem domu, který nebyl opravován drahně let, vede vysoká starobylá zeď z masivních kamenů. Zavřené brány z tvrdého starého dubového dřeva a železa jsou prožrány plísní a rzí.

Usedlost se jmenuje Carfax, což je nepochybně zkomolenina z původního Quatre Face, neboť dům je čtyřstranný, orientovaný podle základních směrů kompasu. Rozloha pozemku činí celkem asi dvacet akrů, obklopených výše zmíněnou pevnou kamennou zdí. Roste

tu množství stromů, které místu dodávají poněkud pochmurný vzhled, je zde i hluboký, temně vyhlížející rybník či spíš jezírko, napájené zjevně nějakými prameny, protože voda je čistá a čile odtéká. Dům je velice rozlehlý, stavěný postupně ve všech minulých obdobích, řekl bych, že zřejmě už od středověku, jelikož jedna jeho kamenná část je nesmírně masivní jen s pár vysoko umístěnými okny opatřenými hustou železnou mříží. Vypadá jako část tvrze a přiléhá ke staré kapli nebo kostelu. Nemohl jsem tam vejít, protože jsem neměl klíč od spojovacích dveří z domu, udělal jsem však svým kodakem snímky z různých stran. Dům je rozčleněný různými přístavbami a mohu jen odhadovat, že musí pokrývat velmi rozsáhlou plochu. V bezprostřední blízkosti je jen pár domů, k jednomu velice rozlehlému přibyla nedávno přístavba a stal se z něj soukromý ústav pro choromyslné. Z našeho pozemku tam však není vidět.“

Když jsem skončil, hrabě pravil: „Jsem rád, že je dům starý a veliký. Já sám pocházím ze staré rodiny a žít v novém domě by mě zabilo. Dům nelze učinit obyvatelným za den a koneckonců – jak málo dní tvoří století. Těší mě i to, že je tam starobylá kaple. My transylvánští šlechtici nemáme rádi pomyšlení, že by naše kosti ležely mezi obyčejnými mrtvými. Nevyhledávám ani radovánky, ani veselí, ani jásavé rozkošnictví z přemíry slunečního svitu a šumivých vod, které těší lidi mladé a rozverně. Já už mladý nejsem a moje srdce není po únavných letech truchlení nad mrtvými naladěno jásavě. Navíc jsou zdi mého hradu pobořené. Je tu mnoho stínů a vítr studeně vane rozbitými hradbami i okenními křídly. Miluji chlad a stín, a mohu-li, zůstávám se svými myšlenkami sám.“

Jeho slova mi nějak neladila s jeho vzhledem či snad jako by črty jeho tváře zavinily, že jeho úsměv vypadal zlověstně a chmurně.

Brzy nato se omluvil a opustil mě s prosbou, abych dal dohromady doklady. Nějakou chvíli byl pryč a já si začal prohlížet knihy kolem. Jednou z nich byl atlas, který jsem našel otevřený přirozeně na Anglii, ta mapa jako by se používala hodně často. Při pohledu na ni jsem na jistých místech našel vyznačené kroužky a při jejich bližším zkoumání jsem zjistil, že jeden je poblíž Londýna na východní straně, přesně tam, kde se nachází

nová nemovitost hraběte. Další dva označovaly Exeter a Whitby na yorkshirském pobřeží.

Hrabě se vrátil skoro za hodinu. „Stále ještě ležíte v knihách?“ poznamenal. „Dobrá. Ale pořád pracovat nemůžete. Pojdte! Bylo mi řečeno, že vaše večere je hotová.“ Vzal mě za paži a přešli jsme do vedlejší místnosti, kde jsem na stole našel znamenitou večeři. Hrabě se znovu omluvil, že se už naobědval, když byl mimo dům. Stejně jako včera večer však zůstal sedět a hovořit, zatímco já jedl. Po večeři jsem si stejně jako minule zakouřil a hrabě zůstal se mnou, vykládal a dlouhé hodiny mi kladl otázky na všechna myslitelná témata.

Ovšemže jsem si uvědomoval, že se dost připozdívá, nic jsem však neříkal, protože jsem se cítil být zavázán k tomu, abych přáním svého hostitele vyšel po všech stránkách vstříc. Ospalý jsem nebyl, včerejší dlouhý spánek mě posílil, nemohl jsem se však ubránit pocitu chladu, který se člověka zmocní s příchodem úsvitu a svým způsobem připomíná změnu přílivu. Říká se, že ti, co jsou na pokraji smrti, odcházejí většinou za svítání nebo při změně přílivu. Každý, kdo znavený a neschopný hnout se z místa takovou změnu ovzduší zažil, tomu jistě uvěří. Najednou se čirým ranním vzduchem pronikavě ozvalo kohoutí kokrhání.

Hrabě Drákula vyskočil a prohlásil: „Hle, zase je tu ráno! Jak neomalené, že jsem vás zdržel vzhůru tak dlouho. Musíte o mé nové drahé zemi Anglii vykládat méně poutavě, abych nezapomínal na to, jak čas kolem nás letí.“ A s dvornou úklonou mě kvapem opustil.

Šel jsem do svého pokoje a rozhrnul závěsy, moc toho ale k vidění nebylo. Okno vedlo na nádvoří, viděl jsem pouze hřejivou šed' svítání. Proto jsem závěsy zase zatáhl a zapsal jsem dnešní den.

8. května – Když jsem začal tyto zápisky zaznamenávat, měl jsem obavy z přílišné rozvláčnosti. Teď jsem ale rád, že jsem šel od počátku do detailů, protože je tady něco tak zvláštního, že se nemohu zbavit tísnivého pocitu. Kéž bych se odtud bezpečně dostal nebo sem nikdy nepřišel. Možná na mě začíná působit ten podivný noční

život, ale kdyby šlo jenom o to! Kdyby aspoň bylo s kým promluvit, možná by to bylo lepší, jenže tady nikdo není. Můžu hovořit jenom s hrabětem – bojím se, že jedinou živou duší na tomto místě jsem já. Pokusím se být věcný, jak jen to fakta dovolují. Pomůže mi to všechno snášet a nepovolovat uzdu fantazii. Pokud povolím, jsem ztracen. Dovolte mi tedy přímo vyjádřit, jak na tom jsem, či jak se moje situace jeví.

Lehl jsem si do postele, a když jsem po pár hodinách spánku pocítil, že už déle spát nemohu, vstal jsem. Zavěsil jsem si k oknu zrcátko na holení a začal se holit. Najednou jsem na rameni ucítil ruku a uslyšel, jak mi hrabě přeje dobré jitro. Lekl jsem se, zaskočilo mě, že jsem ho neviděl, přestože celá místnost za mnou se v zrcadle odrážela. Leknutím jsem se trochu řízl, ale v té chvíli jsem si toho nevšiml. Poděkoval jsem hraběti za pozdrav a znovu se obrátil k zrcadlu, abych se přesvědčil, že jsem se spletl. Tentokrát nemohlo jít o omyl, protože stál vedle mě a já ho viděl přes rameno. Jenže v zrcadle jeho odraz nebyl! Viděl jsem celý pokoj za sebou, avšak kromě mě ani stopy po někom jiném.

Bylo to děsivé završení té spousty podivných věcí a ještě to posílilo onen nejasný tísnivý pocit, který se mě v přítomnosti hraběte vždycky zmocňoval. Vtom jsem si povšiml, že mi pořezání trochu krvácí a krev mi stéká po bradě. Odložil jsem břitvu a otočil se, abych se podíval po nějaké náplasti. Když hrabě uviděl mou tvář, v očích mu zaplál démonický běs a znenadání mi hrábl po krku. Ucukl jsem a jeho ruka se dotkla růžence s křížem. Okamžitě se změnil, běs ho opustil tak rychle, že bych byl skoro nevěřil, že tu někdy něco takového vůbec bylo.

„Buďte opatrný,“ řekl hrabě. „Na pořezání si dávejte pozor. V této zemi je to nebezpečnější, než si myslíte.“ Pak popadl holicí zrcátko a pokračoval: „A tahle bídná věc, která působí jen škodu. Hanebná cetka lidské marnivosti. Pryč s tím!“ Otevřel okno a jediným trhnutím děsivé ruky vyhodil zrcátko ven, na kamenném nádvoří hluboko pod námi se roztříštilo na tisíc kusů. Poté beze slova odešel. Štve mě to, protože nevím, jak se teď mám holit, leda snad s pomocí pláště hodinek nebo dna holicí misky, která je našťastí kovová.

Když jsem přišel do jídelny, snídaně byla připravená, hraběte jsem však nikde neviděl. Snídal jsem tedy sám. Je divné, že jsem dosud hraběte neviděl ani jíst, ani pít. Musí to být opravdu zvláštní člověk. Po snídani jsem trochu propátrával hrad. Vyšel jsem na schody a objevil místnost obrácenou k jihu.

Měla nádhernou vyhlídku, ze svého místa jsem si ji mohl plně užít. Hrad stojí na samém vrcholu hrozivé propasti. Kámen hozený z okna by padal tisíc stop, aniž by o něco zavadil! Kam oko dohlédne, všude je záplava zelených vrcholků stromů, jen občas narušená nějakou roklí. Tu a tam se hlubokými soutěskami uprostřed lesů vinou stříbrné nitky řek.

Když jsem však zkoumal dál, přešla mě nálada na popisování krás. Dveře, dveře, samé dveře, všechny zamčené na závoru. Kromě oken v hradních zdech nevede ven žádná cesta. Hrad je učiněné vězení a tím vězněm jsem já!

Kapitola 3

DENÍK JONATHANA HARKERA – pokračování

Když jsem zjistil, že jsem uvězněn, popadla mě jakási zběsilá posedlost. Pádil jsem po schodech nahoru dolů, zkoušel všechny dveře a vykukoval z každého okna, které jsem objevil, zanedlouho však všechny mé ostatní pocity potlačilo vědomí vlastní bezmoci. Když se teď po pár hodinách ohlížím zpět, myslím, že jsem na chvíli musel být smyslů zbavený, protože jsem se očividně choval jako krysa v pasti. Když mi však došlo, že jsem bezmocný, klidně jsem se posadil, tak klidně, jako jsem vždycky v životě dělal všechno, a začal přemýšlet, co by bylo nejlepší podniknout.

Pořád o tom přemýšlím a zatím jsem nedospěl k žádnému závěru. Jen v jednom jsem si jistý. Že nemá smysl svěřovat se hraběti s tím, co mi táhne hlavou. Ten dobře ví, že jsem tu uvězněný, a jelikož je to jeho zásluhou a bezpochyby pro to má svoje důvody, jenom by mě vodil za nos, kdybych se mu plně svěřil. Pokud je mi něco jasné, pak jen to, že si svoje poznatky i obavy musím nechat pro sebe a mít oči otevřené. Víím, že buď podléhám šálení vlastního strachu jako nějaké dítě, nebo jsem zoufale v úzkých, a pokud je pravda to druhé, potřebuji a budu potřebovat veškerý rozum, abych se z toho dostal.

Zrovna jsem dospěl k tomuto závěru, když jsem zaslechl, jak se dole zavřely velké dveře, což znamenalo, že se hrabě vrátil. Do knihovny hned nepřišel, a tak jsem se opatrně vkradl do svého pokoje a našel ho, jak stele postel. Bylo to podivné, pouze to však potvrzovalo moje přesvědčení, které jsem měl od počátku, že totiž v domě žádní sloužící nejsou. A když jsem ho pak později zahlédl škvírou mezi dveří prostírat stůl v jídelně, bylo to jisté.

Protože vykonává-li všechny ty domácí práce, je to jasný důkaz, že na hradě nikdo jiný není a že to musel být sám hrabě, kdo kočoval bryčkou, která mě přivezla. Strašné pomýšlení, protože pokud to tak je, znamená to, že dokáže umlčet vlky pouhým zvednutím rukou, jak to předvedl? Jak to, že se o mě všichni lidé v Bistrici i v dostavníku tak hrozně báli? Proč mě obdarovali krucifixem, česnekem, divokou růží a jeřábem?

Bůh žehnej té předobré ženě, která mi na krk pověsila krucifix! Skýtá mi útěchu i sílu, kdykoli se ho dotknu. Je zvláštní, že mi v tomto čase osamělosti a potíží dokáže pomáhat věc, na kterou jsem se učil pohlížet s nelibostí jako na modloslužebnickou. Tkví to v její samotné podstatě nebo mi zprostředkovává konkrétní pomoc vyvoláváním hmatatelných představ pochopení a útěchy. Bude-li to možné, jednou musím tuhle záležitost prozkoumat a pokusit se dospět k nějakému závěru. Prozatím je však nutné zjistit o hraběti Drákulovi všechno, co se dá, snad mi to pomůže, abych pochopil. Třeba se o sobě dnes večer rozpovídá, stočím-li hovor tím směrem. Musím být ovšem velice opatrný a nevzbudit v něm podezření.

Půlnoc – Dlouze jsem hovořil s hrabětem. Položil jsem mu několik otázek týkajících se transylvánské historie a on se nádherně rozehrál. Když líčil věci i lidi, a obzvláště bitvy, mluvil, jako by byl tomu všemu přítomen. Posléze to vysvětloval tak, že bojaři jsou hrdí na svůj původ a jméno, že jejich sláva dodává lesku i jemu, že jejich osud je jeho osudem. Kdykoli se zmínil o svém rodu, vždycky říkal „my“ a hovořil v plurálu jako král. Kéž bych všechno, co řekl, mohl zaznamenat přesně tak, jak to řekl, protože to na mě velice zapůsobilo. Připadalo mi, že se v jeho líčení odrážejí veškeré dějiny této země. Při hovoru se rozohňoval, rázoval místností, potahoval si svůj mohutný bílý knír a svíral v rukou vše, čeho se dotkl, jako kdyby to chtěl silou rozdrtit. Jednu z věcí, které řekl, se teď pokusím co nejvěrněji zaznamenat, protože svým způsobem líčí příběh jeho etnika:

„My Sikelové máme právo být hrdí, protože nám v žilách koluje krev mnoha udatných kmenů, které jako lvi bojovaly o nadvládu.

Ugrický kmen sem do víru evropských ras zanesl z Islandu bojovného ducha, kterého jim dali Thor a Odin a který jejich přední bojovníci tak sveřepě uplatňovali nejen na pobřeží Evropy, ale také Asie a Afriky, až se lidé domnívali, že na ně vtrhli sami vlkodlaci.

Po příchodu sem našli Huny, jejichž válečné běsnění sežehávalo zemi jako plamen, takže si hynoucí lid nakonec myslel, že v jejich žilách koluje krev oněch starodávných čarodějnic, které se po vyhánění ze Skýtie pářily v poušti s dábly. Blázni hloupí! Který ďábel nebo která čarodějnice dosahovali někdy velikosti Attily, jehož krev proudí v těchto žilách?“ Hrabě zvedl ruce. „Je snad div, že jsme rasou dobyvatelů, že jsme hrdí, že když naše hranice zaplavily tisíce Maďarů, Lombardů, Avarů, Bulharů nebo Turků, zahnali jsme je? Je snad překvapující, že když se Arpád se svými legiemi přehnal uherskou vlastí, našel zde nás a že ke sjednocení maďarských kmenů došlo právě tady?“

A když se uherská záplava přelila na východ, Sikulové byli vítěznými Maďary prohlášeni za spřízněné a po staletí nám byla svěřena ochrana hranic s Tureckem. Střežení hranice pro nás znamenalo nikdy nekončící povinnost, vždyť podle tureckého rčení: Voda spí, ale nepřítel spánek nezná. Kdo ze čtyř národů obdržel ‚krvavý meč‘ s větší radostí než my a kdo spěchal rychleji pod královu zástavu? Kdy byla odčiněna velická pohana mého národa, pohana Kosova pole, kde se praporce Valachů a Maďarů sklonily před půlměsícem? Kdo jiný než jeden z mého národa překročil jako vojvoda Dunaj a porazil Turky na jejich vlastní půdě?

Ovšemže to byl Drákula! Jak strašné, že když padl, jeho hanebný bratr prodal jeho lidi Turkům a uvalil na ně hanbu otroctví! A nebyl to věru onen Drákula, kdo inspiroval dalšího z rodu, aby v pozdější době vodil opakovaně své vojsko přes velkou řeku do Turecka? I poté, co byl odražen, přicházel znovu a znovu, byť musel procházet krvavým bojištěm, kde byly zmasakrovány jeho jednotky. Protože věděl, že on sám může nakonec zvítězit. Říkali, že myslel jen na sebe. Pche! K čemu jsou venkované bez vůdce? Jak může skončit válka bez vůdčího srdce a mozku? A když jsme po bitvě u Moháče svrhli uherské ujařmení, my z Drákulovy krve jsme patřili k vůd-

cům, protože náš duch nesnesl pomyšlení, že nejsme svobodní. Ach, mladý pane, Sikulové, a Drákula jako krev jejich srdce, jejich mozek a meč, se mohou pyšnit minulostí, na jakou ti novopečení jako Habsburkové nebo Romanovci nikdy nedosáhnou. Dny válek skončily. V dnešní době potupného míru je krev příliš vzácná a věhlas mocných kmenů zní spíš jako báchorka.“

Blížilo se ráno a my se odebrali na lože. Tento deník až děsivě připomíná počátek „Pohádek tisíce a jedné noci“, jelikož vše končí s kuropěním nebo zmizením jako u ducha Hamletova otce.

12. května – Dovolte mi, abych začal fakty, holými, suchými fakty, ověřenými knihami a čísly, o nichž nelze pochybovat. Nesmím je směšovat se zážitky, které nezbytně vycházejí z mého pozorování nebo vzpomínek na ně. Když přišel včera večer hrabě ze svého pokoje, začal se mě vyptávat na právnické záležitosti a na způsoby podnikání. Strávil jsem únavný den nad knihami, a abych zaměstnal mysl, prošel jsem několik otázek, které mi kladli při advokátních zkouškách. Stejně se ptal i hrabě, proto se ty dotazy pokusím seřadit, třeba mi to bude někdy či nějak k užítku.

Nejdřív chtěl vědět, jestli v Anglii může mít člověk dva nebo víc právních zástupců. Sdělil jsem mu, že chce-li, může jich mít deset, že by však nebylo moudré mít na jednu záležitost víc než jednoho, protože v danou chvíli může jednat jenom jeden a každá změna by jistě poškozovala jeho zájmy. Zdálo se, že to plně pochopil.

Pokračoval dotazem, jestli by mohly vzniknout nějaké praktické problémy v případě, kdy se bude jeden člověk zabývat, řekněme, bankovníctvím a jiný bude dohlížet na lodní přepravu, a daleko od sídla onoho bankovního právního zástupce bude potřeba místní právní pomoci. Požádal jsem, ať mi to vysvětlí podrobněji, abych ho náhodou neuvedl v omyl, a on pravil:

„Doložím vám to příkladem. Váš i můj přítel Peter Hawkins pro mě ze stínu nádherné katedrály v Exeteru daleko od Londýna kupuje vašim laskavým prostřednictvím sídlo v Londýně. Dobře! A teď mi dovolte upřímné slovo, abyste nepovažoval za podivné, že jsem vyhledal služby někoho tak vzdáleného od Londýna, a ne

někoho přímo odtamtud. Mým záměrem totiž bylo, aby v tom nehrál roli žádný místní zájem. Londýnský právní zástupce by třeba mohl pracovat ve prospěch svůj nebo některého svého přítele, proto jsem hledal advokáta mimo Londýn, který bude pracovat výhradně v mém zájmu. A nyní předpokládejme, že já, který vyřizuji spoustu obchodních záležitostí, si přeji odeslat zboží řekněme do Newscastlu nebo do Durhamu, do Harwiche nebo do Doveru. Nebylo by jednodušší pověřit vyřízením někoho z těchto přístavů?“

Odpověděl jsem, že by to zajisté jednodušší bylo, že však my právní zástupci využíváme agenturní systém vzájemného zastupování, takže kterýkoli advokát může vyřizovat i místní záležitosti. Klientovi, který se svěří do rukou jednoho člověka, jsou tedy jeho požadavky plněny bez dalších obtíží.

„Ale,“ namítl, „stejně se mohu svobodně obrátit na kohokoli. Je to tak?“

„Samozřejmě,“ odvětil jsem, „takhle to často dělávají obchodníci, kteří si nepřejí, aby všechny jejich záležitosti znala jediná osoba.“

„Dobře!“ řekl a pak se vyptával na způsoby provádění zásilek a formality s tím spojené, jakož i na všechny možné problémy, které by mohly vzniknout, ale dalo by se jim předejít. Všechno jsem mu vysvětlil, jak nejlépe jsem dovedl. Hrabě ve mně zanechal dojem, že by byl skvělým advokátem, protože neexistovalo nic, nač by nemyslel či co by nepředvídal. Na člověka, který v Anglii nikdy nebyl a tímto způsobem obchodní činnosti se zjevně příliš nezabýval, byly jeho znalosti a postřeh úžasné.

Když se na veškeré své dotazy dočkal uspokojivých odpovědí a rovněž já vše potvrdil na základě knih, které byly k dispozici, náhle se zvedl a pravil: „Napsal jste po svém prvním dopisu našemu příteli Peteru Hawkinsovi nějaký další? Nebo někomu jinému?“

S jistou trpkostí v srdci jsem odpověděl, že ne, že jsem dosud neviděl žádnou možnost, jak komukoli poslat dopis.

„Tedy napište teď, můj mladý příteli,“ pravil a položil mi na rameno těžkou ruku. „Buďte tak laskav, napište našemu příteli i komukoli dalšímu a sdělte jim, že se mnou zůstanete ještě měsíc.“

„Opravdu si přejete, abych zůstal tak dlouho?“ otázal jsem se, protože mě při tom pomyslení mrazilo u srdce.

„Velmi si to přeji a neakceptuji žádný odpor. Když se váš pán, zaměstnavatel nebo jakkoli chcete, zavázal, že ke mně přijede někdo v jeho zastoupení, rozumělo se tím, že má být především vyhověno mým požadavkům. Nijak jsem je neomezil. Není to tak?“

Co jsem mohl dělat jiného než přikývnout? Šlo o zájem pana Hawkinse, nikoli můj, musel jsem myslet na něj, ne na sebe. A kromě toho, když hrabě Drákula hovořil, v jeho očích a chování bylo cosi, co mi připomnělo, že jsem vězeň a nemám jinou možnost, ať chci, nebo ne. V mém přikývnutí spatřil hrabě své vítězství a v mé ustarané tváři svou převahu a hned se podle toho začal chovat, ovšem svým uhlazeným a neodolatelným způsobem.

„Prosím vás, můj milý mladý příteli, abyste ve svých dopisech nerozebíral nic jiného než naše obchodní záležitosti. Vaše přátele bezpochyby potěší, když se dozvědí, že se vám vede dobře a že se těšíte, až se s nimi doma shledáte. Není to tak?“

Během řeči mi podal tři listy dopisního papíru a tři obálky. Všechny byly z nejjemnějšího zahraničního materiálu a při pohledu na ně a pak na hraběte a jeho klidný úsměv s ostrými špičáky přečnívajícími přes rudý spodní ret, jsem rovněž pochopil, že pokud mě nabádal, abych byl velice opatrný na to, co napíšu, bude mít možnost si to přečíst. Proto jsem se rozhodl napsat v této chvíli pouze formálně, otevřeně o všem napíšu panu Hawkinsovi tajně. A Mině také, protože té mohu napsat těsnopisem, což hraběte zmate, pokud to uvidí.

Po napsání svých dvou dopisů jsem zůstal klidně sedět a četl jsem knihu, zatímco hrabě sepsal několik dopisů odkazujících na několik na stole ležících knih, do nichž při psaní nahlížel. Potom sebral moje dva dopisy, přidal je k těm svým a uložil psací náčiní. Jakmile za ním zapadly dveře, naklonil jsem se, abych se podíval na dopisy otočené adresou dolů. Žádné výčitky jsem si nedělal, protože za daných okolností jsem byl přesvědčen, že musím sám sebe chránit všemi možnými způsoby.

Jeden z dopisů byl adresován Samuelovi L. Billingtonovi, č. 7, Crescent, Whitby, další panu Lautnerovi ve Varně. Třetí byl pro

Coutts & Co., Londýn, a čtvrtý pánům Klapstockovi & Billruethovi, bankéřům v Budapešti. Druhý a čtvrtý dopis byly otevřené. Zrovna jsem se do nich chystal podívat, když se pohnula klika dveří. Klesl jsem zpátky na svoje sedadlo, a sotva jsem stihl otevřít svou knihu, vešel hrabě s dalším dopisem v ruce. Vzal dopisy ze stolu, pečlivě je ofrankoval a obrátil se na mě:

„Věřím, že mi prominete, ale musím dnes večer vyřídit spoustu soukromých záležitostí. Vy, doufám, naleznete vše, co si budete přát.“ U dveří se otočil a po chvilkové odmlce dodal: „Dovolte mi, abych vám poradil, můj drahý mladý příteli. Ne, dovolte, abych vás se vši vážností varoval, že pokud opustíte tyto místnosti, rozhodně se v jiné části hradu neukládejte ke spánku. Hrad je starý, hodně pamatuje a ty, kdo nemoudře usnou, čekají zlé sny. Dejte si pozor! Pokud vás teď nebo kdykoli později začne přemáhat spánek nebo něco takového, pospěšte do svého pokoje nebo do těchto místností, kde váš odpočinek nebude nic rušit. Pokud však v tomto ohledu nebudete opatrný, potom...“ zakončil svoji promluvu úděsným posunkem, zamnul rukama, jako že si je myje. Rozuměl jsem dokonale. Zapochyboval jsem pouze o tom, zda by nějaký sen mohl být strašnější než to děsivé předivo pochmurnosti a záhadnosti, které mě zjevně ovíjelo.

Později – Potvrzuji ta poslední slova, jenže teď už bez pochybností. V jeho nepřítomnosti se spánku obávat nebudu. Zavěsil jsem si nad čelo postele krucifix a tam už zůstane, domnívám se totiž, že to můj spánek osvobodí od snů.

Po odchodu hraběte jsem se přesunul do svého pokoje. Když jsem kolem neslyšel žádné zvuky, vyšel jsem po chvíli ven a po kameném schodišti vystoupal do míst, odkud bylo vidět k jihu. V tom rozlehlém prostoru, byť pro mě nedostupném, tkvěl v porovnání se stísněným temným nádvořím jakýsi duch svobody. Při pohledu na nádvoří jsem si uvědomil, že jsem skutečně ve vězení, a navzdory noci se mi zachtělo nadechnout se čerstvého vzduchu.

Začínám pociťovat, že na mě ten noční život působí. Ničí mi nervy. Lekám se vlastního stínu a hlavu mám plnou nejrůznějších

hrůzných představ. Bůh ví, že na tomto zlořečeném místě má můj strašný strach svoje opodstatnění! Přehlížel jsem ten nádherný prostor koupající se v žlutavém měsíčním svitu téměř tak jasném jako den. Vzdálené kopce se v měkkém světle rozplývaly a stíny v údolích a roklinách nabývaly barvy sametové černi. Jako by mě ta čirá krása povzbudila, každým vdechnutím jsem čerpal klid a posilu. Jak jsem se vyklonil z okna, mé oči cosi upoutalo. Pohybovalo se to o poschodí níž a poněkud doleva, podle uspořádání místností jsem si představoval, že by tam mohlo ústít okno hraběte Drákuly. Okno, v němž jsem stál, bylo vysoké a hluboké, rozdělené kamennými sloupky, a přestože omšelé počasím, vcelku nepoškozené. Jakoukoli výplň však zjevně postrádalo už dávno. Schoval jsem se za kamenný sloupek a opatrně vyhlížel ven.

Uviděl jsem, jak se z okna vynořuje hlava hraběte. Do tváře jsem mu neviděl, poznal jsem ho však podle krku i podle pohybu jeho zad a paží. V žádném případě jsem si ale nemohl splést jeho ruce, které mě upoutaly při tolika příležitostech. Nejdřív mě to zaujalo a pobavilo, je úžasné, jaká maličkost dokáže zaujmout a rozptýlit člověka, když je vězněm. Jenže mé pocity se změnily v odpor a hrůzu, když jsem spatřil, jak se hrabě z okna vysoukal celý a nad strašlivou propastí se začal s tváří k zemi plazit po zdi hradu dolů, plášť rozprostřený kolem sebe jako veliká křídla. Nejdřív jsem nemohl uvěřit vlastním očím. Napadlo mě, že to jen čaruje měsíční světlo, že jde o nějakou zvláštní stínohru, sledoval jsem to však dál a nešlo o žádné mámení. Viděl jsem, jak se prsty zachycují kamenných hran, z kterých čas vydrolil maltu, jak každého výčnělku a nerovnosti využívají ke značně rychlému sestupnému pohybu stejně, jako se po stěně pohybuje ještěrka.

Co je to za člověka či stvoření v lidské podobě? Cítím, jak se mě na tomhle strašlivém místě zmocňuje hrůza. Mám strach, hrozný strach a není pro mě úniku. Obklopují mě hrůzy, na které se bojím pomyslet.

15. května – Zase jsem viděl hraběte vylézat ven tím ještěrčím způsobem. Pohyboval se šikmo dolů a hodně doleva nějakých sto stop.

Zmizel v nějakém otvoru nebo okně. Když se mi jeho hlava ztratila, vyklonil jsem se, abych viděl víc, ale nebylo to k ničemu. Bylo to moc daleko, než abych měl správný úhel pohledu. Uvědomil jsem si ale, že je teď mimo hrad, což je dobrá příležitost k tomu, abych to tady prozkoumal víc, než jsem si dosud troufal.

Vrátil jsem se do pokoje, vzal jsem si lampu a postupně zkoušel všechny dveře. Jak jsem čekal, byly zamčené a měly poměrně nové zámky. Po kamenném schodišti jsem tedy sešel do dvorany, kudy jsem procházel po svém příjezdu. Zjistil jsem, že lehce dokážu odsunout závory a uvolnit velké řetězy. Jenže dveře byla zamčené a klíč nikde! Ten klíč je určitě v pokoji hraběte. Musím se podívat, jestli nemá otevřené dveře, abych mohl klíč vzít a utéct. Pokračoval jsem v prozkoumávání různých schodišť a průchodů a zkoušel otevřít dveře, které z nich vedly. Jedna nebo dvě místnosti blízko dvorany byly otevřené, ale nebylo v nich k vidění nic kromě starého zařízení pokrytého prachem věků a prožraného moly.

Nakonec jsem však nahoře na schodišti našel jedny dveře, které sice vypadaly zamčené, ale když jsem do nich strčil, trochu povolily. Zkusil jsem se do nich opřít víc a zjistil jsem, že ve skutečnosti zamčené nejsou. Odpor kladly proto, že jejich panty poněkud poklesly a těžké dveře spočívaly na podlaze. Naskytla se mi příležitost, jaká se už nemusí opakovat, proto jsem vynaložil veškerou sílu a s velkým vypětím jsem dveře odtlačil natolik, abych mohl vejít. Právě jsem se ocitl v hradním křídle poněkud víc vpravo, než se nacházely místnosti, které jsem znal, a o poschodí níž.

Pohledem z oken jsem zjistil, že pokoje leží na jižní straně hradu, okna koncového pokoje vedla jak na západ, tak na jih. Po obou stranách zela hluboká propast. Hrad byl vystavěn na vrcholu mohutné skály tak, aby byl ze tří stran nedobytný, a velká okna byla v místech nedosažitelných prakem, lukem ani houfnicí. Navíc taková okna zaručovala světlo a pohodlí, což je nemožné tam, kde je třeba počítat s obranou. Západně se rozkládalo veliké údolí a v dálce se zvedaly mohutné vrcholky horských hřebenů, strmé skály porostlé jeřábem a hlohem s kořeny uchycenými v trhlínách, rozsedlinách a šterbinách. Tuto část hradu zřejmě v dávných dnech obývaly ženy, neboť

místnosti byly zařízeny mnohem pohodlněji než ty, které jsem zatím viděl.

V oknech nebyly záclony ani závěsy a ve žlutavém měsíčním svitu proudícím dovnitř broušenými okenními tabulkami byl člověk schopen rozeznávat i barvy. Všude ležící nánosy prachu, které do jisté míry zakrývaly zhoubné účinky působení času a molů, byly tím svitem naopak změkčeny. Moje svítilna nebyla v jasném měsíčním světle skoro k ničemu, ale byl jsem rád, že ji s sebou mám, protože na mě z toho místa, kde mě mrazilo u srdce a nervy mi jen hrály, číselna hrozná osamělost. Bylo to ale pořád lepší než pobývat sám v místnostech, které jsem se za přítomnosti hraběte naučil nenávidět.

Zkusil jsem si trochu upokojit nervy a zjistil jsem, že se mě zmocňuje konejšivé zklidnění. Jsem tady, sedím u dubového stolku, kde možná za starých časů sedala nějaká krásná dáma samý rumělec, aby v hlubokém zamyšlení sepisovala milostné psaní plné pravopisných chyb, a těsnopisem zapisuji do deníku vše, co se stalo od chvíle, kdy jsem deník naposledy zavřel. Máme přece proboha devatenácté století. A přesto, pokud mě smysly neklamou, dávná staletí vládla a vládnou svou vlastní silou, kterou pouhá „modernost“ nemůže zničit.

Později, ráno 16. května – Bůh mě uchovej při zdravém rozumu, protože jsem odkázán pouze na něj. Bezpečí a jeho záruka jsou minulostí. Život zde skýtá jedinou věc, v níž mohu doufat – že se nezblázním. Pokud ovšem už blázen nejsem. Jsem-li normální, pak je jistě šílené pomyslení, že ze všech těch ohavných věcí, které toto nenávidné místo skrývá, pro mě hrabě znamená tu nejméně strašnou a že bezpečí mohu hledat jen u něj, i když bude trvat jen tak dlouho, než posloužím jeho záměrům. Můj Bože! Milostivý Bože, dej, abych si zachoval rozvahu, protože jinak mi hrozí šílenství. Začínám získávat nový pohled na věci, které mi dosud byly hádankou. Až dosud jsem vlastně nikdy nevěděl, co Shakespeare myslí tím, když nechává Hamleta říkat: „Moji tabulku! Rychle moji tabulku, tohle si zaslouží být zaznamenáno.“ Momentálně, když mám pocit

jako bych se sám pomátl nebo jako když má přijít zhoubný otřes, se obracím ke svému deníku. Můj zvyk vše přesně zaznamenávat mi musí pomoci, abych se uklidnil.

Záhadné varování hraběte mě v dané chvíli vyděsilo. Když o tom přemýšlím, neděsí mě teď o nic méně, protože v budoucnu bude mít hrabě nade mnou ještě víc děsivé moci. Budu se bát pochybovat o tom, co může říct!

Když jsem záznam dopsal a deník i tužku bohudík uložil do kapsy, pocítil jsem ospalost. Na mysli mi vytanulo varování hraběte, ale těšilo mě ho neposlechnout. Zmocňoval se mě spánek a s ním i jeho průvodce paličatost. Měkká měsíční zář mě uklidňovala a rozlehlý prostor venku mě posiloval pocitem volnosti. Rozhodl jsem se, že dnes v noci se do těch tísnivých místností nevrátím, ale zůstanu spát zde, kde za starých časů sedávaly dámy, zpívaly a žily své sladké životy, zatímco jejich jemným nádrům se stýskalo po mužích, kteří zmizeli ve víru krutých válek. Z kouta jsem si přitáhl velkou pohovku, abych měl vleže nádherný výhled na východ i na jih, a nehledě na vrstvu prachu jsem se uložil ke spánku. Nejspíš jsem skutečně usnul. Doufám, i když mám strach, protože všechno, co následovalo, bylo úžasně opravdové, tak opravdové, že když tu teď sedím v jasném ranním slunci, nemohu ani věřit, že všechno byl pouhý sen.

Nebyl jsem sám. Místnost byla tatáž, nijak se od mého příchodu nezměnila. Na podlaze kolem byly v jasném měsíčním světle vidět mé vlastní stopy tam, kde jsem narušil dlouho usazovaný prach. Proti mně se v měsíčním světle objevily tři mladé ženy, podle oblečení a způsobů dámy. V té chvíli jsem si pomyslel, že se mi ty ženy musejí zdát, protože nevrhaly na podlahu žádný stín.

Přiblížily se ke mně, nějakou dobu se na mě dívaly a pak si něco šeptaly. Dvě z nich byly tmavé s orlími nosy jako hrabě a velkýma temnýma pronikavýma očima, které ve srovnání s bledě žlutavým měsícem vypadaly jako rudé. Ta zbývající byla tak blond, jak je jen možné, s bohatou záplavou zlatých vlasů a očima jako bledé safíry. Její tvář mi připadala nějak povědomá, spojená s nějakým snovým

strachem, nemohl jsem si však v té chvíli vzpomenout, jak nebo odkud ji znám. Všechny tři měly nádherné bílé zuby, které oproti nachu jejich smyslných rtů zářily jako perly. Bylo v nich něco, co mě zneklidňovalo, jakási žádostivost a zároveň smrtelný strach. V srdci jsem cítil prostopášnou spalující touhu, aby mě těmi rudými rty políbily.

Není dobře, že to zaznamenávám, vždyť jednou se tohle může dostat do rukou Mině a způsobí jí to bolest, jenže je to podle pravdy. Něco si zašeptaly a potom všechny tři propukly v smích tak zvonivě melodický, zároveň však tak krutý, jaký by z měkkých lidských rtů nemohl nikdy vyjít. Připomínalo to nesnesitelně přitažlivé chvění sklenic rozehrávaných dovednou rukou. To blond děvče potřásalo koketně hlavou a druhé dvě na ně naléhaly.

Jedna řekla: „Tak do toho! Jsi na radě, my budeme následovat. Ty máš právo začít.“

Druhá dodala: „Je mladý a silný. Dost polibků pro nás všechny.“

Ležel jsme tiše a sledoval vše zpod víček trýzněn předtuchou rozkoše. Plavovláska přistoupila a sklonila se nade mnou, až jsem na sobě cítil její dech. Bylo to líbezné, medově sladké a rozechvívalo to nervy stejně jako její hlas, jenže pod sladkostí ležela trpkost, nelíbá trpkost, jaká bývá cítit z krve.

Bál jsem se zvednout víčka, díval jsem se však skrz řasy a viděl dokonale. Děvče si kleklo, naklonilo se nade mě a hltalo mě očima. Její úmyslná smyslnost byla jak vzrušující, tak odpuzující, a když sklonila krk, dokonce si olizovala rty jako zvíře, až jsem v měsíčním svitu spatřil, jak se jí šarlatové rty i rudý jazyk, který překryl špičaté bílé zuby, lesknou vlhkostí. Skláněla hlavu níž a níž, až se rty dostala pod úroveň mých úst a brady, jako by ji vábil krk. Načež se zarazila a já uslyšel, jak si jazykem mlaskavě olizuje zuby a rty, a na krku jsem ucítil její horký dech. Potom mě začala na krku svědit kůže, jako když zasvědí místo na těle, k němuž se blíží lechtající ruka. Na zvlášť citlivé kůži krku jsem ucítil měkký chvějivý dotyk rtů a současně dotyk tvrdých hrotů dvou ostrých zubů, které se mě dotkly a znehybněly. V malátné extázi jsem zavřel oči a čekal, čekal s tlukoucím srdcem.

Vtom však mnou jako blesk projel další vzruch. Uvědomil jsem si, že je přítomen hrabě, a jako by sem vtrhl velice rozzuřeně. Mimoděk jsem otevřel oči a spatřil, jak svou silnou rukou uchopil útlý krk plavovlasé ženy a obrovskou silou ji odtáhl. Modré oči jí potemněly vztekem, bílé zuby zuřivě zaskřípaly a krásné tváře se rozhořely chťičem.

Ale ten hrabě! V životě jsem si nedovedl představit takový vztek a zuřivost, ani u démonů pekla ne. Oči mu vyložene žhnuly. Plály jasným rudým svitem, jako by za ním vyšlehávaly plameny pekelného ohně. Obličej měl smrtelně bledý a rysy napjaté provazy. Husté obočí, které se nad nosem stýkalo, se teď podobalo vlnící se tyči z horkého bílého kovu. Prudkým pohybem paže od sebe ženu odhodil a pak se posunkem obrátil k těm druhým, jako by je odháněl. Bylo to totéž panovačné gesto, jaké jsem ho viděl použít u vlků. Osopil se na ně hlasem, který navzdory tomu, že byl slabý a skoro šeptavý, prořízl vzduch a rozezněl místnost:

„Jak se opovažujete dotknout se ho, vy tři? Jak se opovažujete na něj jen pohlédnout, když jsem to zakázal? Zpátky, říkám vám! Ten člověk náleží mně! Varujte se něco s ním mít, jinak budete mít co dělat se mnou.“

Plavovláska mu odpověděla s vyzývavě chlípným smíchem: „Sám jsi nikdy nemiloval. Nikdy's nemiloval!“ Zbývající ženy se přidaly a místnost naplnil smích tak neveselý, krutý a bezcitný, že mě málem připravil o vědomí. Vypadalo to jako radovánky zplozenců pekel.

Hrabě se pozorně zadíval do mé tváře, pak se otočil a měkce zašeptal: „Ano, i já dokážu milovat. Samy to můžete z minulosti potvrdit. Není to tak? Slibuji vám, že až s ním budu hotov, můžete si ho líbat, jak vám libo. Teď běžte! Běžte! Musím ho vzbudit, protože máme práci.“

„To máme dnes v noci vyjít naprázdno?“ zeptala se jedna z nich a s tichým smíchem ukázala na vak, který hrabě odhodil na podlahu a který se hýbal, jako by v něm bylo něco živého. Hrabě odpověděl příkývnutím. Jedna z žen vyskočila a vak otevřela.

Pokud mě neklamal sluch, ozvalo se zalapání po dechu a tiché zakvílení jako od napůl udušeného dítěte. Ženy se shlukly kolem a mě jala hrůza. Když jsem se však podíval, byly pryč a s nimi zmizel i ten hrozitánský vak. Neměly poblíž žádné dveře a kolem mě nemohly projít, aniž bych si toho nepovšiml. Vypadalo to, že se prostě rozplynuly v měsíčních paprscích a vytratily se oknem, protože než se úplně ztratily, zahlédl jsem venku nejasné tmavé obrysy.

Pak mě přemohla hrůza a já upadl do bezvědomí.

Kapitola 4

DENÍK JONATHANA HARKERA – pokračování

Probudil jsem se ve své vlastní posteli. Pokud se mi tamto nezdálo, musel mě sem dopravit hrabě. Snažil jsem se nějak si to všechno srovnat v hlavě, ale nebyl jsem schopen dojít k žádnému nezpochybnitelnému závěru. Ovšem, existovaly jisté drobné důkazy jako například, že moje oblečení bylo složeno a uloženo způsobem, jaký jsem neměl ve zvyku. Moje hodinky nebyly natažené, přitom je mým neměnným zvykem, že je vždycky natáhnu, než si jdu lehnout. A našlo by se mnoho dalších takových drobností. Jenže tyhle věci nejsou žádný důkaz, mohou jen dokazovat, že jsem nebyl v obvyklém rozpoložení a že jsem byl naopak z toho či onoho důvodu velice rozrušený. Musím nalézt nějaký důkaz. Jedno mě ale těší. Jestli mě sem opravdu dopravil hrabě a svlékl mě, musel mít naspěch, protože kapsy mám netknuté. Jsem si jistý, že můj deník by pro něj byl záhadou, kterou by nerozloukl. Byl by jej sebral nebo zničil. Když se rozhlížím po téhle místnosti, je to teď pro mě jakási svatyně, přestože mi nahání strach. Nemůže být totiž nic děsivějšího než ty příšerné ženštiny, které mi chtěly, chtějí sát krev.

18. května – Byl jsem se dole znovu podívat na to místo v denním světle. Musím přece znát pravdu. Když jsem se dostal ke dveřím nahore na schodech, zjistil jsem, že jsou zavřené. Byly vražené do veřejí tak prudce, že se odštíply třísky. Všiml jsem si, že závora zastrčená není, ale že dveře jsou zavřené zevnitř. Obávám se, že to žádný sen nebyl, a na základě této domněnky musím jednat.

19. května – Jsem zcela zřejmě v pasti. Včera večer mě hrabě tím nejzdvořilejším způsobem požádal, abych napsal tři dopisy. V jednom se mělo říkat, že moje zdejší práce je skoro hotová a že bych měl během pár dní vyrazit k domovu, další dopis už oznamoval, že bych měl vyjet ráno následující po datu dopisu, a ve třetím psaní bylo, že jsem opustil hrad a přijel do Bistrice. Byl bych se rád vzepřel, cítil jsem však, že za současného stavu věcí by otevřená hádka s hrabětem byla sílenstvím, vždyť jsem byl plně v jeho moci. A odmítnutí by jen zvýšilo jeho nedůvěru a podnítilo v něm vztek. On si je dobře vědom, že toho vím až příliš, a že nemám-li mu být nebezpečný, nesmím zůstat naživu.

Mou jedinou nadějí je tedy získat čas. Může se něco stát a mně se naskytne příležitost k útěku. V jeho očích jsem viděl cosi z té soustředěné zuřivosti, která se projevila, když od sebe odhodil tu blondýnu. Vysvětlil mi, že pošta je nepravidelná a nejistá a že takhle moje psaní mé přátele jistě uklidní. A velice přesvědčivě mě ujišťoval, že druhé dva dopisy dá v Bistrici pozdržet až do mého skutečného odjezdu pro případ, že bych svůj pobyt zde náhodou prodloužil. Odporovat mu znamenalo vyvolávat nové podezření. Proto jsem předstíral, že jsem s tím srozuměn, a zeptal se ho, jaká data bych měl na dopisy napsat.

Minutku se rozmýšlel a pak pravil: „Na první 12. června, na druhý 19. června a na ten třetí 29. června.“

Teď už vím, jak dlouho budu ještě žít. Bůh mi pomáhej!

28. května – Naskytla se mi příležitost k útěku nebo v každém případě možnost poslat domů vzkaz. Na hrad přijela tlupa Szganyů, utábořili se na nádvoří. Jsou to cikáni. Udělal jsem si o nich pár poznámek. Jsou charakterističtí jen pro tuto část světa, i když jsou spříznění s běžnými cikány po celém světě. V Uhrách a Transylvánii jsou jich tisíce a jsou téměř bezprávní. Zpravidla se přidávají k nějakému velkému šlechtici nebo bojarovi a nazývají se jeho jménem. Jsou nebojácní a bez náboženské víry, vyznávají jen pověry a mluví pouze vlastním nářečím romského jazyka.

Napišu domů nějaké dopisy a pokusím se jim je předat, aby je odeslali. Už jsem s nimi mluvil ze svého okna, abychom se seznámili. Smekali klobouky, ukláněli se a dělali spoustu posunků, jimž jsem ovšem nerozuměl o nic víc než jejich mluvené řeči...

Napsal jsem dopisy. Ten pro Minu je těsnopisem a pana Hawkinse jen prosím, aby se s ní spojil. Vysvětlil jsem jí svou situaci, ale bez hrůz, které si možná jen domýšlím. Kdybych jí zcela otevřel srdce, byl by to pro ni otřes a vyděsilo by ji to k smrti. A nezdaří-li se dopisy odeslat, hrabě se aspoň nedozví moje tajemství nebo rozsah mých poznatků...

Dopisy jsem odevzdal. Vyhodil jsem je mřížovím svého okna spolu se zlatým penízem a všemožnou gestikulací jsem naznačil, že je chci odeslat. Muž, který je zdvihl, si je přitiskl na srdce, uklonil se a pak si je dal do čepice. Víc jsem dělat nemohl. Vkradl jsem se zpátky do studovny a dal se do čtení. A když hrabě stále nešel, začal jsem psát tohle...

Přišel hrabě. Sedl si vedle mě a zatímco otevíral dva dopisy, promlouval velejemným způsobem: „Tyto dopisy mi předali Szganyové, a ačkoli nevím, odkud pocházejí, samozřejmě se o ně postarám. Vida!“ – zřejmě si dopis prohlížel už předtím – „Jeden je od vás mému příteli Peteru Hawkinsovi. Ten druhý,“ – v tomto případě uviděl po otevření obálky podivné znaky, zamračil se a oči mu zlostně vzplály – „ten druhý je ničemná věc, hrubá urážka přátelství a pohostinnosti! Není podepsaný. Tak! Takže nám na něm nemůže záležet.“ A klidně dopis i obálku přidržel na plamenem lampy, dokud neshořely.

Potom pokračoval: „Dopis Hawkinsovi samozřejmě odešlu, protože je od vás. Vaše dopisy jsou pro mě svaté. Omluvte mě, příteli můj, že jsem ho nevědomky otevřel. Nedáte ho znovu do obálky?“ Předal mi dopis a s dvornou úklonou mi podal čistou obálku.

Mohl jsem jen přepsat adresu a mlčky mu dopis vrátit. Když vyšel z místnosti, zaslechl jsem tiché otočení klíčem. Minutku nato jsem to šel vyzkoušet, dveře byly zamčené.

Když pak za hodinu či dvě vešel hrabě potichu do místnosti, jeho příchod mě probudil, usnul jsem totiž na pohovce. Byl svým

způsobem velice zdvořilý a bodrý, a když viděl, že spím, prohlásil: „Tak vy jste unaven, můj příteli? Běžte na lože. Tam je odpočinek nejzaručenější. Dnes v noci asi nebudu mít to potěšení, abych si s vámi povídal, poněvadž mám moc práce, ale vy prosím spěte.“

Odešel jsem do svého pokoje, lehl si, a ač je to zvláštní, spal jsem beze snů. I zoufalství mívá svá zklidnění.

31. května – Když jsem se ráno probudil, napadlo mě, že si ze svého zavazadla vezmu nějaký papír a obálky a dám si je do kapsy, abych mohl napsat, kdyby se případně naskytna příležitost, jenže následovalo další překvapení a další šok!

Nebyl tam ani kousek papíru a zmizely i všechny moje poznámky, zápisky týkající se železnice a cestování, můj akreditiv, vlastně všechno, co jsem mohl potřebovat, až se jednou ocitnu mimo hrad. Seděl jsem a chvíli přemýšlel, načež mě napadlo prohledat své zavazadlo a šatník, kam jsem uložil svoje svršky.

Oblek, v němž jsem cestoval, byl pryč, stejně jako můj svrchník a cestovní příkrývka. Nikde jsem po nich nenašel ani stopy. Vypadalo to na nějakou další zlotřilost...

17. června – Když jsem dnes ráno seděl na pelesti postele a lámal si hlavu, uslyšel jsem zvenčí práskání bičem a dusot a rachot koňských kopyt na kamenité cestě stoupající k nádvoří. Radostně jsem spěchal k oknu a uviděl, jak na nádvoří vjíždějí dva velké žebříňáky, každý tažený osmi robustními koňmi vedenými vždy dvojicí Slováků. Měli mohutné opasky hustě pobité cvoky, typické široké klobouky, špinavé ovčí kožichy a vysoké boty. V rukou třímali své dlouhé hole. Běžel jsem ke dveřím, abych seběhl dolů a pokusil se k nim přidat cestou přes hlavní dvoranu, protože jsem si myslel, že by kvůli nim mohlo být dole otevřeno. Jenže následoval další šok – dveře mého pokoje byla zvenčí zamčené.

Běžel jsem k oknu a křikl na ně. Přihloupke ke mně vzhledli a ukazovali si, hned potom se však objevil „hejtman“ Szganyű, a když viděl, jak ukazují do mého okna, prohodil něco, co je rozesmálo.

Od té chvíle už je žádná moje snaha, žádný srdceryvný křik ani zoufalá prosba nepřiměly, aby se na mě byt' jen podívali. S rozhodným výrazem se odvraceli. Žebříňáky byly naloženy velkými čtyřbokými bednami s držadly ze silného provazu. Podle toho, jak snadno s nimi Slováci manipulovali, i podle zvuku, jaký bedny vydávaly při hrubém zacházení, byly zjevně prázdné.

Když náklad složili na velkou kupu v koutě nádvoří, dostali Slováci od Szganye nějaké peníze, poplivali je pro štěstí a lenivě se vydali ke svým otěžím. Krátce nato jsem slyšel, jak se práskání jejich bičů ztrácí v dálce.

24. června – Včera večer mě hrabě opustil brzy a zamkl se ve svém pokoji. Jakmile jsem se odvážil, vyběhl jsem točité schody a pohlédl z okna směřujícího k jihu. Řekl jsem si, že si počkám, až se hrabě objeví, protože se něco děje. Szganyové táboří kdesi na hradě a něco tam kutí. Víím to, protože tu a tam zaslechnu tlumený zvuk jakoby od krumpáče a lopaty, a ať už jde o cokoli, musí v tom zase být nějaká ukrutná ničemnost.

Stál jsem v okně skoro půl hodiny, když jsem uviděl, jak něco vylézá z okna hraběte. Ostražitě jsem se stáhl a viděl, že se vynořila celá postava. A opět jsem byl šokován. Zjistil jsem totiž, že má na sobě cestovní oblek, v němž jsem sem přijel, a přes rameno onen hrozivý vak, který tehdy odnesly ty ženské. O jeho záměrech nemohlo být pochyb, a navíc v mých šatech! Tohle je tedy jeho nový zlovolný plán – lidé si mají myslet, že vidí mě, a být tudíž přesvědčeni, že jsem to byl já, kdo z města či vesnice odesílal svoje dopisy. A jakoukoli zlotřilost, kterou případně spáchá, budou místní přičítat mně. Jímá mě vztek, když si pomyslím, že to může zacházet dál a dál, zatímco já jsem tady zavřený jako skutečný vězeň, jenže bez oné zákonné ochrany, která je právem a posilou i pro zločince.

Zamýšlel jsem vyčkat návratu hraběte a dlouho jsem zarputile seděl u okna. Pak jsem si povšiml, že se v měsíčních paprscích vznášejí podivné skvrnky. Připomínaly ta nejjemnější zrnka prachu, vířily a shlukovaly se do mlhavých chomáček. Působily na mě konejšivě

a mě se zmocňoval jakýsi klid. Opřel jsem se ve výklenku okna pohodlněji, abych si ten vzdušný rej mohl lépe vychutnat.

Cosí mě přimělo zbystřit, slabé žalostivé vytí psů kdesi daleko v údolí, které bylo mému pohledu skryté. Zdálo se, že mi k uším doléhá hlasitěji a vznášející se prachové částičky v tom zvuku měnily tvar, jako kdyby v měsíčním světle tančily. Instinktivně jsem cítil, že se usilovně snažím, abych se probudil. Ne, celá moje duše o to usilovala a moje napůl ochablé smysly se snažily výzvy vyslyšet. Podléhal jsem hypnóze!

Prach tančil rychleji a rychleji. Měsíční paprsky se zdánlivě chvěly, když kolem mě procházely do temnoty na druhé straně. Shlukovaly se víc a víc, až se zdálo, že nabyly nejasných přízračných tvarů. A pak jsem sebou trhl, úplně jsem se probral a při plných smyslech jsem z toho místa s křikem utekl.

Přízračné tvary, které se z měsíčních paprsků postupně zhmotňovaly, byly ty tři děsivé ženské, jimž jsem byl přísouzen. Uprchl jsem, ve svém pokoji jsem se cítil poněkud bezpečněji, měsíční světlo tam nepronikalo a lampa jasně svítila.

Po několika hodinách se z pokoje hraběte ozval nějaký zvuk, něco jako rychle potlačené ostré zakvílení. Načež se rozhostilo ticho, hluboké děsivé ticho, z něhož mě mrazilo. S tlukoucím srdcem jsem vyzkoušel dveře, ale byl jsem ve svém vězení zamčený a nemohl jsem nic dělat. Sedl jsem si a prostě jsem se rozplakal.

Jak jsem tak seděl, uslyšel jsem zdola z nádvoří bolestný ženský výkřik. Spěchal jsem k oknu, zprudka je otevřel a vyhlédl mřížemi ven. Opravdu tam byla žena s rozcuchanými vlasy a rukama se držela za srdce jako člověk uštváný během. Opírala se o oblouk brány. Když v okně spatřila mou tvář, vrhla se vpřed a vykřikla výhruzným hlasem:

„Vrať mi moje dítě, netvore!“

Padla na kolena a se zdviženýma rukama vykřikovala tatáž slova tónem, který mi drásal srdce. Potom si rvala vlasy, bila se do prsou a zmítala se v náporu divokých emocí. Nakonec se vrhla vpřed, a přestože jsem na ni neviděl, slyšel jsem, jak holýma rukama buší do dveří.

Někde vysoko nad sebou, nejspíš na věži, jsem uslyšel typický drsně kovový šeplavý hlas hraběte. Zdálo se, že na jeho volání odpovídá široko daleko vytí vlků. Po nemnoha minutách zaplavila jejich smečka širokou branou nádvoří, jako když se protrhne hráz.

Žena přestala naříkat a vytí vlků trvalo jen krátce. Zanedlouho se jeden po druhém vytráceli a olizovali si přitom pysky. Nelitoval jsem ji, věděl jsem, co se stalo s jejím dítětem, mrtvé jí bylo lépe.

Co si počnu? Co můžu dělat? Jak můžu utéct z tohoto děsivého zajetí noci, temnoty a hrůzy?

25. června – Jak sladké a drahé může být srdci i zraku jitra, ví jen ten, kdo prožil hrůzy noci. Když se dnes ráno slunce vyšplhalo tak vysoko, že ozářilo vršek velké brány proti mému oknu, připadalo mi, jako kdyby se tam snesla holubice z Noemovy archy. Strach zmizel, jako by to bylo mlžné roucho, které se teplem rozpustilo.

Musím se do něčeho pustit, dokud mi denní světlo dodává odvahy. Minulou noc se na poštu dostal jeden z mých antidatovaných dopisů, první z osudné série, která má z povrchu země vymazat jakékoli stopy po mé existenci.

Nesmím o tom moc přemýšlet. Musím jednat! Je to vždycky v noci, kdy jsem sužovaný nebo decimovaný či nějakým způsobem ohrožený nebo vyděšený. Za denního světla jsem hraběte ještě neviděl. Nemůže to být tak, že spí, když ostatní ožívají, a je vzhůru, když oni spí? Kéž bych se mohl dostat do jeho pokoje, jenže není jak, dveře jsou vždycky zamčené.

Ano, existuje způsob, když se ho člověk odváží. Proč by se tam někdo nemohl dostat stejnou cestou, kudy se dostává on? Viděl jsem ho, jak se vyplazil ze svého okna. Proč bych ho nenapodobil a oknem k němu nevlezl? Je to zoufalá možnost, jenže já jsem v situaci ještě zoufalejší. Risknu to. Přinejhorším to skončí smrtí, člověk však přece neumírá jako ovce a mně bude stále ještě čekat posmrtný život. Bůh mi při té zkoušce pomáhej. Sbohem Mino, pokud neuspějí. Sbohem můj oddaný příteli a druhý otče. Sbohem všichni a především Mino.

Později téhož dne – Vynaložil jsem úsilí a s Boží pomocí jsem se bezpečně vrátil do tohoto pokoje. Musím všechno zaznamenat podrobně a popořádku. Dokud bylo moje odhodlání dostatečně silné, šel jsem rovnou k oknu na jižní straně a bez otálení jsem vylezl ven. Kameny jsou veliké a hrubě otesané a maltu mezi nimi vymlel čas. Zul jsem si boty a vydal se na tu zoufalou cestu. Jednou jsem se podíval dolů, abych se ujistil, že mě ten náhlý pohled do hrozivé hloubky neodradí, nadále jsem se však už takového pohledu vyvaroval. Směr a vzdálenost k oknu hraběte znám moc dobře a vzhledem k možnostem jsem udělal všechno, co se dalo. Závrať jsem necítil, nejspíš jsem měl příliš napjaté nervy a připadalo mi, že než jsem se ocitl na parapetu a snažil se okno otevřít, uběhla směšně krátká doba. Byl jsem plný neklidu, když jsem se skrčil a nohama napřed se oknem protáhl. Pak jsem se rozhlédl po hraběti, dočkal jsem se však milého překvapení. Místnost byla prázdná! Pokoj byl spoře zařízen podivnými věcmi, které jako by nebyly nikdy použity.

Nábytek podobného stylu jako ten v jižních pokojích pokrýval prach. Pátral jsem po klíči, v zámku však nebyl a nemohl jsem ho nikde nalézt. Jediná věc, kterou jsem objevil, byla velká kupa zlata v jednom koutě, zlato všeho druhu, mince římské i britské, rakouské, uherské, řecké a turecké pokryté vrstvou prachu, jako kdyby na té podlaze ležely už dlouho. Byly tam také řetězy a ozdoby, některé posázené drahokamy, všechny však staré a špinavé.

V jednom rohu pokoje byly těžké dveře. Zkusil jsem je, když už jsem neobjevil klíč od pokoje ani od venkovních dveří, o což mi šlo především, musím to přece zkusit dál, jinak nebude veškerá má snaha k ničemu. Dveře byly otevřené a vedly na kamennou chodbu k příkrému točitému schodišti. Sestupoval jsem dolů a dával pozor, kam šlapu, protože na schodech byla tma osvětlovaná pouze střílnami v masivním zdivu. Dole byla temná tunelovitá chodba, kterou vanul mrtvolně nasládlý pach, pach čerstvě překopané staré hlíny. Jak jsem procházel chodbou, zápach se přibližoval a sílil. Nakonec jsem otevřel těžké dveře, které byly přivřené, a ocitl se ve staré pobořené kapli zjevně používané jako hřbitov. Střecha byla rozbitá

a na dvou místech vedly dolů k hrobkům schody, podlahu však nedávno překopali a hlínu uložili do velkých dřevěných beden, evidentně těch, které sem přivezli Slováci.

Kolem nikdo nebyl, a tak jsme prohledal každý kousek země, aby mi nic neuniklo. Dokonce jsem sestoupil k hrobkům, odkud to matně prosvítalo, i když mě to z duše děsilo. Do dvou z nich jsem vešel, ale nenašel nic kromě úlomků starých rakví a spousty prachu. Ve třetí jsem však učinil objev.

V jedné z velkých beden, jichž tu bylo celkem padesát, ležel na vrstvě čerstvé hlíny hrabě! Byl buď mrtvý, nebo spal. Nedalo se to říct přesně, protože oči měl otevřené a strnulé, ale bez mrtvolné skelnatosti a z tváří vyzařovalo navzdory bledosti životní teplo. Rty byly rudé jako vždy. Nikde ale ani stopa po nějakém pohybu, žádný puls, žádný dech, žádný tlukot srdce.

Sklonil jsem se nad ním a pokoušel se najít nějakou známku života, leč marně. Nemohl zde ležet dlouho, pach hlíny totiž během pár hodin vyvane. Vedle bedny bylo její víko, provrtané na několika místech. Napadlo mě, že by klíče mohl mít u sebe, jenže když jsem se ho chystal prohledat, uviděl jsem mrtvé oči a v nich navzdory tomu, že o mě či mé přítomnosti nevěděly, pohled při vši mrtvosti tak nenávistný, že jsem odtamtud utekl. Opustil jsem pokoj hraběte oknem a znovu se drápal po zdi. Po návratu do svého pokoje jsem se celý udýchaný svalil na postel a pokusil se přemýšlet.

29. června – Dnešek je datem mého posledního dopisu a hrabě podnikl kroky, aby dokázal jeho pravost. Znovu jsem ho totiž viděl opouštět hrad tímtéž oknem a v mém šatech. Když se plazil po stěně dolů jako ještěrka, přál jsem si mít pušku nebo nějakou smrtící zbraň, která by ho mohla zneškodnit. Obávám se však, že žádná zbraň zhotovená lidskou rukou by na něj neúčinkovala. Neodvážil jsem se čekat na jeho návrat, protože jsem se bál, že spatřím ty tři záhadné sestry. Vrátil jsem se do knihovny a četl si, dokud jsem neusnul.

Probudil mě hrabě, který se tvářil tak zavile, jak jen člověk dokáže. „Zítřka se, můj příteli, musíme rozloučit,“ pravil. „Vy se vra-

cíte do své nádherné Anglie, já k nějaké práci, která může dopadnout tak, že se už nikdy nesetkáme. Váš dopis byl odeslán. Zítra zde nebudu, k vaší cestě však bude vše připraveno. Ráno přijdou Szganyové, kteří tu mají něco na práci, a přijedou i nějakí Slováci. Až zmizí, přijede pro vás můj kočár a odveze vás do průsmyku Borgo na dostavník z Bukoviny do Bistrice. Doufám však, že vás na hradě Drákula zase uvidím.“

Nevěřil jsem mu a rozhodl se vyzkoušet jeho upřímnost. Upřímnost! Je zneuctěním onoho slova napsat je v souvislosti s takovým netvorem. A tak jsem se ho přímo zeptal: „Proč nemůžu jet dnes večer?“

„Protože můj kočár a koně jsou pryč za jistým posláním, drahý pane.“

„Ale já bych se s radostí prošel. Chci vyrazit ihned.“

Usmál se tak dábelky úlisně a uhlazeně, že mi bylo jasné, že za tím vším je nějaké darebáctví. „A vaše zavazadla?“ podotkl.

„Na těch nezáleží. Můžu si pro ně poslat jindy.“

Hrabě se zvedl a s líbeznou zdvořilostí, která svou zdánlivou opravdovostí bila do očí, prohlásil: „Vy Angličané máte rčení, které je mému srdci blízké, protože i naši bojaři se řídí jeho duchem – oslav příchod hosta, urychlí jeho odchod. Pojdte se mnou, můj drahý mladý příteli. V mém domě nebudete proti své vůli prodlévat ani hodinu, i když jsem z vašeho odchodu a náhlého rozhodnutí smutný. Pojdte!“ Se vznešenou důstojností mě se svítilnou doprovodil ze schodů a přes dvoranu. Náhle se zarazil. „Poslouchejte!“

Nablízku se ozvalo vytí mnoha vlků. Bylo to, skoro jako kdyby ten zvuk sílil na pokyn jeho zdvihnuté ruky, stejně jako hudba orchestru reaguje na dirigentovu taktovku. Po chvíli mlčení pokračoval ve své majestátní cestě ke dveřím, odsunul těžké závory, uvolnil masivní řetězy a začal otvírat.

K mému nesmírnému údivu jsem viděl, že je odemčeno. Nedůvěřivě jsem se rozhlédl všude kolem, žádný takový či onaký klíč jsem však neviděl. Jakmile se dveře začaly otvírat, nabylo vytí vlků venku na síle i zuřivosti. V pootevřených dveřích se objevily jejich rudé če-

listi, chňapající zuby a pracky s drápy. Poznal jsem, že vzpírat se hraběti nemá v dané chvíli smysl. Proti takovým spojencům, jako byli tihle, jsem nemohl nic dělat.

Dveře se ale pořád pomalu rozevíraly a volný prostor vyplňovala jen postava hraběte. Najednou mi došlo, že tohle by mohl být okamžik mé zkázy. Mám být předhozen vlkům, a to na vlastní žádost. V té myšlence tkvěla ďábelská zlotřilost hodná hraběte a já v poslední chvíli vykřikl:

„Zavřete ty dveře! Počkám do rána.“ A skryl jsem tvář do dlaní, aby nebyly vidět slzy hořkého zklamání. Jediným pohybem své mocné paže přirazil hrabě dveře a dvoranou zadunělo zpětné zapadnutí velkých závor.

Mlčky jsme se vrátili do knihovny a po minutě či dvou jsem odešel do svého pokoje. Hraběte Drákulu jsem naposledy viděl, jak mi rukou posílá polibek, oči mu září rudým svitem triumfu a ve tváři má úsměv, na který by mohl být hrdý i Jidáš v pekle.

Když jsem se ocitl ve svém pokoji a chystal se ulehnout, zdálo se mi, že za dveřmi slyším šepot. Potichu jsme k nim došel a poslouchal. Pokud mě neklamal sluch, slyšel jsem hlas hraběte.

„Vraťte se! Vraťte se na své místo! Váš čas ještě nenadešel. Vyčkejte! Budte trpěliví! Zítřejší noc bude vaše!“

Ozvalo se tiché chichotání. Ve vzteku jsem dveře prudce otevřel a spatřil ty tři příšerné ženské, jak si olizují rty. Když jsem se objevil, všechny se začaly hrozivě smát a utekly.

Vrátil jsem se do svého pokoje a padl na kolena. Je tedy konec tak blízko? Zítřa! Zítřa! Pane, pomoz mně i těm, kteří mě mají rádi!

30. června – Tohle mohou být poslední slova, která si do deníku píšu. Spal jsem téměř do úsvitu, a když jsem se probudil, padl jsem na kolena, protože jsem si řekl, že pokud smrt přijde, měla by mě najít připraveného.

Konečně jsem zaznamenal onu nepatrnou změnu ovzduší a poznal, že přichází ráno. Potom se ozvalo kýžené zakokrhání a já vyčítal, že jsem v bezpečí. S radostí v srdci jsem otevřel dveře a seběhl

dolů do dvorany. V noci jsem viděl, že jsou dveře odemčené, a teď mě čekal útěk. S rukama třesoucíma se nedočkavostí jsem vyhákl řetězy a odsunul mohutné závory.

Dveře se však ani nepohnuly. Zmocnilo se mě zoufalství. Cloumal jsem jimi a lomcoval, až se přes svou masivnost otrásaly v panelech. A pak jsem si všiml, že je zástrčka zámku zablokována. Hrabě tedy po mém odchodu zamkl.

Zmocnila se mě divoká touha získat klíč za každou cenu a já se okamžitě rozhodl slézt znovu zeď a dostat se do pokoje hraběte. Mohl by mě zabít, smrt mi však v té chvíli připadala jako to šťastnější ze všech zel. Bez otálení jsem přispěchal k východnímu oknu a sešplhal po zdi do hraběcího pokoje jako předtím. Byl prázdný, ale to jsem čekal. Nikde jsem neviděl žádný klíč, jen ta hromada zlata tam zůstávala. Prošel jsme dveřmi v rohu a po točitých schodech a tmavou chodbou do staré kaple. Kde toho netvora hledat, jsem už věděl velice dobře.

Velká bedna stála na stejném místě u stěny, bylo na ní však víko. Nepřibité, ale s hřebíky nachystanými na svých místech, jen je zatlouct.

Věděl jsem, že se kvůli klíči musím dostat k tělu, proto jsem víko zvedl a opřel je vedle. Načež jsem spatřil něco, co mou duši naplnilo hrůzou. Ležel tam hrabě, vyhlízel však jako by zpola omládl. Jeho bílé vlasy a knír se změnilý v kovově tmavošedé. Tváře byly plnější a bílá pleť jako by rubínově prosvítala. Ústa měl rudější než jindy, protože na rtech ulpívaly krůpěje čerstvé krve, které skanuly z koutků úst na bradu a krk. Dokonce i hluboké spalující oči byly na pohled odulé kvůli naběhlým víčkům a váčkům pod očima. Vypadalo to, jako by celé to příšerné stvoření bylo prostě přesyceno krví. Ležel tam jako oplzlá pijavice unavená z přežrání.

Když jsem se nad ním sklonil, otrásl jsem se, každý nerv ve mně se zpěchoval dotyku. Musel jsme ho však prohledat, jinak jsem byl ztracený. Příští noc by mé vlastní tělo mohlo posloužit k podobné krvavé hostině té příšerné trojici. Prohmatal jsem celé tělo, ale po klíči ani stopy. Pak jsme se zarazil a zadíval se na hraběte. V odulé tváři

měl posměšný úšklebek, který mě doháněl k šílenství. Téhle bytosti jsem pomáhal s přesídlením do Londýna, aby tam v následujících staletích mohla mezi četnými miliony lidí ukájet svou chtivou žízeň po krvi a vytvářet nový a stále se rozšiřující okruh polodémonů tyjících z bezmocných.

Jen samotné to pomýšlení bylo k zešílení. Popadla mě nezřízená touha zbavit svět takové zrůdy. Žádná smrtící zbraň po ruce nebyla, popadl jsem však lopatu, kterou dělníci používali k plnění truhel, vysoko ji zvedl a udeřil hranou namířenou do nenávislné tváře. Jenže jakmile jsem to udělal, hlava se otočila a na mně spochinuly oči planoucí bazilišcím děsem. Ten pohled jako by mě ochromil, lopata se mi v ruce prosmekla, odskočila od obličeje a zanechala jen hluboký šrám nad čelem. Vypadla mi z ruky na bednu, a jak jsem po ní šátral, zachytila ostrím o víko, které se znovu sesulo a celou tu hrůznou věc skrylo před mým pohledem. To poslední, co jsem zahlédl, byla odulá, krví potřísněná tvář se záštiplným úšklebkem, který by sám o sobě patřil do toho nejhlubšího pekla.

Dumal jsem zoufale, co bych měl podniknout dál, jenže jako bych měl mozek v jednom ohni. A tak jsem se vzrůstajícím pocitem zoufalé beznaděje prostě jen čekal. A při tom čekání jsem v dálce uslyšel cikánský zpěv a ty veselé hlasy se blížily a s jejich písní i dunění těžkých kol a práskání bičů. Příjížděli Szganyové a Slováci, o nichž hrabě mluvil. Naposledy jsem se podíval kolem sebe i na bednu s tím odporným tělem a pak jsem z onoho místa utekl. Dostal jsme se do pokoje hraběte odhodlán vyrazit ve chvíli, až se hlavní dveře otevrou. Poslouchal jsem s nastraženými ušima a zezdola uslyšel, jak se ve velkém zámku otočil klíč a zaskřípěly těžké dveře. Musel tam být nějaký další vchod nebo měl někdo klíč do jiných zamčených dveří.

Potom se ozval zvuk dupotu mnoha nohou odeznívající v nějaké chodbě, kde se zvučně rozléhal. Obrátil jsem se, abych si znovu pospíšil do krypty, kde bych mohl najít nový vchod, v té chvíli však jako by se zvedl prudký závan větru, který přirazil dveře na točité schodiště takovou silou, že se z jejich prahu zvedl prach. Když jsem

přiskočil, abych je otevřel, ani se nehnuly. Znovu jsme se stal vězněm a předivo záhuby se kolem mne ovíjelo stále těsněji.

Zatímco píšu tuto pasáž, zdola ke mně doléhá zvuk mnoha dupajících nohou a hřmot s námahou skládaných těžkých břemen, bezpochyby beden naložených hlinou. Pak se ozvalo klepání kladivem, jak přitloukali víko, a následoval dupot těžké chůze ve dvoraně a za ním spousta dalších rychlých kroků.

Dveře se zavírají, řetězy chrastí. V zámku skřípe klíč. Slyším ho vytahovat, pak se otvírají a zavírají další dveře. Dolehne ke mně zavrzání zámku a západky. Pak už jen nádvoří předrkotají těžká kola, sjíždějí dolů kamenitou cestou, biče práskají a zpěv Szganyů mizí pomalu v dálce.

Jsem na hradě sám s těmi děsivými ženskými. Hrůza! Mina je také žena, ale s těmihle nemá nic společného. Jsou to démoni z pekel!

S těmi sám nezůstanu. Pokusím se slézt po hradní zdi níž, než jsem to zkusil dosud. Vezmu si s sebou nějaké zlato, může se později hodit. Snad najdu cestu z tohoto příšerného hnízda.

A potom hurá domů! Honem na nejbližší a nejrychlejší vlak! Pryč z tohoto prokletého místa, z této prokleté země, kde se v lidské podobě stále prochází ďábel se svými zplozenci.

Propast je srázná a hluboká, Boží milosrdenství je však přinejmenším lepší než milost od těch nestvůr. Na dně té propasti může člověk aspoň spát jako člověk. Sbohem všichni, sbohem Mino!